

Για παραβάσεις όρων εντός των περιπτώσεων που προβλέπεται έκπτωση επιβάλλεται στο μισθωτή ποινική ρήτρα μέχρι το ποσό των 2.000.000 δρχ. Προβλέπεται αναπροσαρμογή οικονομικών και άλλων όρων της σύμβασης κατά την κρίση του Υπουργού Ενέργειας και Φυσικών Πόρων.

Π Ι Ν Α Κ Α Σ

ΜΙΣΘΩΜΕΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΛΙΓΝΙΤΟΥ

α/α	Μεταλλεία-μισθωτής μεταλλευμα	Έκταση σε στρεμ.	Ετήσιο πάγιο μίσθωμα (δρχ.)	Ετήσιο αναλογικό μίσθωμα (δρχ.)	Διάρκεια μίσθωσης	Παρατηρήσεις
1.	Αγγλάδας 1ο-Ν. Φλωρίνης Κων/νος Ρόζας Λιγνίτης	16.000	32.000	188.154	1936-1993	Η σύμβαση αυτή έχει ήδη τροποποιηθεί από Αύγουστο του 1983 και έτσι οι όροι της σύμβασης θεωρούνται τώρα σύγχρονοι.
2.	Βεΐη-Ν. Φλωρίνης «ΒΙΟΛΙΝΙΤ Α.Ε.» Βαρβούτης Λιγνίτης	35.000	157.000	1.103.288	1935-1990	Η σύμβαση αυτή έχει ήδη τροποποιηθεί από Ιούλιο 1983 και οι όροι της θεωρούνται σύγχρονοι.
3.	Αγγλάδας 2ο Ν. Φλωρίνης Κων/νος Ρόζας Λιγνίτης	3.500	198.660	5.366.135	1967-1986	Η δαπάνη για ερευνητικές εργασίες ανέρχεται στις 250.000 δρχ. συνολικά. Το ύψος της εγγυητικής επιστολής ανέρχεται στο ποσό των 100.000 δρχ. Το πάγιο μίσθωμα υπολογίζεται σε παραγωγή 5.000 τόν. λιγνίτη μόνο. Δεν προβλέπονται όροι για προστασία περιβάλλοντος και παραγωγικότητας.
4.	Αμύνταιο - Ν. Φλωρίνης «Λιγνιτωρυχεία Αμυνταίου Α.Ε.» Βαρβούτης Λιγνίτης	32.000	450.894	7.332.893	1924-1999	Υπάρχει υποχρέωση ερευνητικών εργασιών για τα τρία πρώτα χρόνια της μίσθωσης μόνο για 2.000 μέτρα γεωτρήσεις. Το πάγιο μίσθωμα υπολογίζεται σε παραγωγή 10.000 τόν. ετήσια. Δεν προβλέπονται όροι για προστασία περιβάλλοντος και παραγωγικότητας. Προβλέπεται επίλυση διαφορών με διαιτησία.
5.	Μοσχοποτάμου Πιερίας το «Λιγνιτωρυχεία Πιερίας Ο.Ε.» (Τάσικας) Λιγνίτης	3.000	531.000	251.521	1962-1992	Προβλέπεται για έρευνες συνολικό ποσό 150.000 δρχ. για έκταση 12.000 στρεμ. Δεν προβλέπονται όροι για προστασία περιβάλλοντος και παραγωγικότητας - εξοικονόμηση ενέργειας. Επίλυση διαφορών με διαιτησία.
6.	Μοσχοποτάμου Νο 2 Ν. Πιερίας «Αγγλάδας Τάσικας & ΣΙΑ Ε.Ε.» Λιγνίτης	12.000	785.700	—	1970-1985	Το πάγιο μίσθωμα υπολογίζεται σε παραγωγή 3.000 τόνων. Δεν προβλέπονται όροι για προστασία περιβάλλοντος ως και παραγωγικότητας - εξοικονόμηση ενέργειας. Το ύψος της εγγυητικής επιστολής ανέρχεται στο ποσό των 100.000 δρχ. Επίλυση διαφορών με διαιτησία.
7.	Παραχώρηση 2 Ν. Σερρών «Ανθρακωρυχεία Πιερίας ΕΠΕ» Λιγνίτης	8.825	749.700	—	1971-1991	Προβλέπεται για έρευνες εντός 3ετίας ποσό 200.000 δρχ. Το πάγιο μίσθωμα υπολογίζεται σε παραγωγή 5.000 τόνων. Το ύψος της εγγυητικής επιστολής ανέρχεται στο ποσό των 100.000 δρχ. Δεν προβλέπονται όροι για προστασία περιβάλλοντος ως και παραγωγικότητας - εξοικονόμηση ενέργειας. Επίλυση διαφορών με διαιτησία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, Δηλαδή, κύριε Υπουργέ, τι αλλάζει;

ΠΡΟΒΑΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Ο κ. Μπακογιάννης έχει το λόγο να δευτερολογήσει.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Κύριε Πρόεδρε, το λόγο.

ΠΡΟΒΑΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Κύριε Κράτσα, σας έλεπε γραμμένο δεύτερο μετά τον κ. Μπακογιάννη.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Θα ήθελα να μιλήσω πρώτος για να απαντήσω και στον κ. Μπακογιάννη.

ΠΡΟΒΑΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Θα πάρετε το λόγο μετά τον κ. Μπακογιάννη.

Ορίστε, κύριε Μπακογιάννη, έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ. Κύριε Πρόεδρε, η αναβαθμωμένη μίσθωση που αναφέρθηκε είναι η υπ'

αριθμ. 11.108 της 10ης Μαΐου 1952. Οι αντισυμβαλλόμενοι που έχουν κάποια σημασία για τους μεγαλύτερους ήταν Άγγελος Αγγελόπουλος και Παναγιώτης Μπαρτακούλιας Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου, για λογαριασμό του Ελληνικού Δημοσίου. Το άλλο μέρος ήταν ο Ηλίας Ηλιόπουλος. Θα αναφερθώ για τον άνθρωπο, για τον εκλιπόντα.

Είναι μία μισθωτική σύμβαση, κύριε Πρόεδρε, στην οποία η Ανώνυμος Εταιρεία Μεταλλείων Βωξίται Παρνασσού αναγνωρίζει ότι απαιτείται ρητώς και ανεπιφύλακτως της από 24 Ιανουαρίου 1951 ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, απευθυνομένη κατά του Δημοσίου Αγωγής της τύποις και ουσίας ως και παντός σχετικού εμπραγμάτου και μη δικαιωμάτος της αναγνωρίζουσα ότι αποκλειστικός κύριος, νομείς και κάτοχος των εν τη αγωγή ταύτη περιγραφόμενων κινητών και ακινήτων και λοιπών δικαιωμάτων ονών μεταλλείων, αδειών μεταλλευτικών ερειών, οικοδομών εγκαταστάσεων και άλλων πάσης φύσεως δικαιωμάτων και πραγμάτων είναι το ελληνικό δημόσιον. . . .»

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κ. Μπακογιάννης καταθέτει την υπ' αριθμόν 11.108/10.5.52 σύμβαση μισθώσεως, η οποία έχει ως εξής):

«Αριθμός 11.108

Μισθώσεως Μεταλλείων Δραχμών 300.000.000.

Εν Αθήναις σήμερον την δεκάτην (10ην), του μηνός Μαΐου του χίλιουτου εννεακοσίουτου πεντηκοντατού δευτέρου έτους, ημέρον Σάββατον, επί του ενταύθα, και επί της οδού και Πλατείας Κώνηγος, κειμένου Κοτάστηματι των Υπουργείων Εμπορίου και Βιομηχανίας, ιδιοκτησίας του Ελληνικού Δημοσίου, όπου προσήλθον προς υπογραφήν του παρόντος, ενώπιον εκού του εν Αθήναις εδρεύοντος Συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Γεωργίου Δεκαρτίστου, κατοίκου Κηφισιάς, επί παρουσία και των τριώντων μοι και μη εξαιρετών, ενήλικων μαρτύρων, πολιτών Έλληνων, Ιωάννου Διονυσίου Βαρβέρη, Δικηγόρου και Νικολάου Γεωργίου Χαδραδάκη Δημ. υπαλλήλου, κατοίκων Αθηνών, ενεφανίσθησαν οι γνωστοί μοι και μη εξαιρετέοι, απ' ενός μεν οι κ.κ. Άγγελος Παναγιώτου Αγγελόπουλος, Δικαστικός Αντιπρόσωπος του Ελληνικού Δημοσίου, εκπροσωπούμενου υπό του εν Αθήναις εδρεύοντος κ. Υπουργού των Οικονομικών, ενεργών εν προκειμένω ως πληρεξούσιος του Ελληνικού Δημοσίου, υπ' αριθ. δελτίου ταυτότητος 27034/1945 του Τού Αστ. Τμήμ. Αθηνών, δυνάμει του ώδε υπ' αριθ. 19103/5840/9.5.1952 πληρεξούσιου εγγράφου του Ροδέρου τ.κ. Νομ. Συμβουλ. του Κράτους και 2) Παναγιώτης Κωνσταντίνου Μπαρτακούλιας Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου, υπ' αριθ. δελτ. τ.κ. 5680/1946 του Ε' Αστ. Τμήμ. Αθηνών, αμφοτέροι δυνάμει του ώδε εγγράφου εκπροσώπουντες το Ελληνικόν Δημόσιον, κάτοχοι αμφοτέροι Αθηνών του ώδε εγγράφου συντημένου ώδε, και απ' ετέρου ο κ. Ηλίας Κωνσταντίνου Ηλιόπουλος, επιχειρηματίας, κάτοικος Αθηνών, οδός Αμερικής 21, ενεργών εν προκειμένω ως εκπρόσωπος, της εν Αθήναις εδρευούσης Ανωνύμου Εταιρείας, υπό τον επωνυμιαίν Ανώνυμος Εταιρεία Μεταλλείων «Βωξίται Παρνασσού, Α.Ε.» δυνάμει της εν κεχωρισμένω αντιγράφω συντημένου ώδε αποσάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου της ώδε Εταιρείας από 5.5.1952 υπ' αριθ. 249/1952 γνωστής ταυτότητος, όφωτες εσθένημα και συναμολόγησαν δια του παρόντος τα επόμενα: Η εν Αθήναις εδρευούσα Ανώνυμος Εταιρεία Βωξίται Παρνασσού δια των υπ' αριθ. 9.374 και 9.375 της 5 Ιουνίου 1941, πωλητηρίων συμβολαίων εκού του ιδίου Συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Δεκαρτίστου, επώλησε προς την εν Βερολίνο της Γερμανίας εδρευούσαν Εταιρείαν υπό την επωνυμιαίν HANSA LEICHTMETALL AKTIEN-GESELLSCHAFT τα εν αύταίς αναφερόμενα κινητά και ακινήτα πράγματα, ως και δικαιώματα μεταλλευτικά, ακριβώς δε περιγραφόμενα κατ' έλτατιν, όστιν έρρα και είδος, εν τούτοις συμβολαίοις τούτοις. Ταύτα δυνάμει των διατάξεων του αναγκαστικού Νόμου 1530 της 29ης Οκτωβρίου 1950 περί συμπληρώσεως τροποποιήσεως και καταργήσεως ενίων διατάξεων του Νομοθετικού Διατάγματος 1.038/1949 περί των «Εχθρικών Περιουσιών» περιήλθον

ως εχθρική περιουσία εις το Ελληνικόν Δημόσιον κατά πλήρεις κυριότητα και νομίμη δικαιομα. Η ανώνυμος Εταιρεία Μεταλλείων «Βωξίται» Παρνασσού δι' αναγνωρίζουσα ότι η αναγκαστική να στέρξη εις την προς την ανωτέρω Γερμανικήν Εταιρείαν, πώλησιν τούτων κατόπιν ανακηθείσης φυλολογικής έξις επί των εκπροσώπων της, συμφώνως τω άρθρ. 2 του Α.Ν. 1530/1951 ήγειρεν εμπροθέσμιος ενώπιον του Εφετείου Αθηνών κατά του Ελληνικού Δημοσίου την από 24 Ιανουαρίου 1951 αγωγήν αυτής, καταθέσεισιν νομίμως την 3 Φεβρουαρίου 1951 ως η υπ' αριθ. 110 πράξις του Γραμματέως του Εφετείου Αθηνών, κοινοποιήσεισιν τα Δημόσιον την 9 Φεβρουαρίου 1951 και συζητουμένην μετ' αναβολής την 5 Ιουνίου 1952, δι' ης και δια τους εν αυτή λόγους, αιτείται, όπως τα μηρηθέντα συμβόλαια κηρυχθώσιν άνωρα, όπως αναγνωρισθή αύτη ότι ουδέποτε έπαυσε να είναι κυρία των εν τούτοις συμβολαίοις τούτοις αναγραφόμενων μεταλλείων κινητών και ακινήτων κλπ. Εις το σημείον τούτο ισταμένης της υποθέσεως ταύτης η Ανώνυμος Εταιρεία «Βωξίται Παρνασσού» εκδινουσίητε προς το Δημόσιον την από 12 Σεπτεμβρίου 1951 περί συμβιβασμού αίτησιν της, δι' ης προτείνει όπως επιλυθή η μεταξύ αυτής και του Δημοσίου διαφορά συμβιβαστικώς υπό τους όρους όπως το μεν αύτη παρατηρήθη της ως άνω αγωγής της κατά του Δημοσίου, τόσον ως δικογράφου, όσον και ως δικαιώματος, αναγνωρίζόμενου του Ελληνικού Δημοσίου, κας κυρίου των διεκδικουμένων παρ' αυτής μεταλλείων και λοιπών εν τη αγωγή αναφερόμενων πραγμάτων, το δε, όπως το Ελληνικόν Δημόσιον εκμισθώσθι προς αυτήν τα παρ' αυτής διεκδικούμενα υπό τους εν τη αιτήσε' της ταύτη ειδικώτερον αναφερόμενους έρους. Η ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους συζητήσασα σχετικώς επί της περί συμβιβασμού αιτήσεώς της, εσθέντο τους υπ' αριθμους πρακτικόν 103 της 28.1.1952 και 409 της 9.4.1952 γνωμοδοτήσεις της, εγκριθείσας υπό του κ. Υπουργού των Οικονομικών δια τον από 22 Φεβρουαρίου 1952 και 15 Απριλίου 1952 επισημειωτικων πράξεων του, προσηροτημένως δε εν κεχωρισμένω αντιγράφω εις το παρόν συμβόλαιον, δι' ών εγνωμοδότησαν ότι συμφέρει εις το Ελληνικόν Δημόσιον όπως αποδεχόμενον την πρότασιν της ώδε Εταιρείας προέλθι εις την συμβιβαστικήν επίλυσιν της μεταξύ αυτού και αιτούσης διαφοράς, υπό τους εν τη γνωμοδοτήσεσι τούτοις αναφερόμενους ειδικώτερον όρους. Κατόπιν τούτων η Ανώνυμος Εταιρεία Μεταλλείων «Βωξίται Παρνασσού» δια του ώδε περισταμένου νομίμου εκπροσώπου της, έργοντος την προς τούτο ειδικήν εντολήν και πληρεξουσιότητα κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού αυτής Συμβουλίου λειψείσεως την 5ην Μαΐου 1952 έτους υπ' αριθμόν 249 ως δεδωσείται εκ του προσηροτημένου τω παρόντι πρακτικώ του Διοικητικού αυτής Συμβουλίου εν κεχωρισμένω αντιγράφω, δηλοί ότι η υπ' αυτού εκπροσωπούμενη Ανώνυμος Εταιρεία Μεταλλείων «Βωξίται Παρνασσού» παρατείται ρητώς και ανεπιφύλακτως της από 24 Ιανουαρίου 1951 ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, απευθυνομένης κατά του Δημοσίου αγωγής της τύποις και ουσίας ως και παντός σχετικού εμπραγμάτου και μη δικαιωμάτος της, αναγνωρίζουσα ότι αποκλειστικός κύριος, νομείς και κάτοχος των εν τη αγωγή ταύτη περιγραφόμενων κινητών και ακινήτων και λοιπών δικαιωμάτων ονών μεταλλείων, αδειών μεταλλευτικών ερειών, οικοδομών εγκαταστάσεων και άλλων πάσης φύσεως δικαιωμάτων και πραγμάτων είναι το Ελληνικόν Δημόσιον έτι: δε ότι συναιτεί όπως διαγραφώσιν εκ των διελίων διεκδικήσεων των οικείων Υποθηκοφυλακτικων αι δια των ανωτέρω αγωγής της γενόμεναι σημειώσεσι διεκδικήσεων εις τα οικεία διελία των κάτωθι Υποθηκοφυλακτικων α) Δωριδος εις τόμον 13 και αριθμόν 82, β) Αμαΐας εις τόμον 4 και αριθμόν 665 γ) Δοιμίας εις τόμον 1 και αριθμόν 85 δ) Ελατείας εις διελίον διεκδικήσεων υπ' αριθ. 143 ε) Χαριωνείας εις τόμον 1 και αριθμόν 17 στ) Άραβωτών τ.κ. 3 αριθ. 37 ζ) Χριστού τόμος 1ος αριθ. 99 η) Γιάτας τόμος Α' αριθ. 91 θ) Γαλταξειδίου τόμος 1 αριθ. 60 ι) Δωριών τόμος Α αριθμός 43 κ) Δωριδος τόμος 1 αριθμός 19. Εκατέρωθεν δε οι ώδε προστάμενοι Παναγιώτης Κ. Μπαρτακούλιας και Άγγελος Παναγιώτου Αγγελόπουλος υπό την εκθεσίαν ιδιότητά των,

δηλούς: ότι αποδέχονται ως τοιαύτας της ώδε συμβαλλομένης Επιχείρας δηλώσεις επί δε ότι κατόπιν τούτου το Ελληνικών Δημοσίων εκμισθώ, προς την Ανώνυμη Επιχείραν υπό την επωνυμία Ανώνυμος Επιχείρα Μεταλλείων «Βωξίται» Πραγματούμενη δηλούσαν δια του ώδε περισταμένου εκπροσώπου της ότι: αποδέχεται α) το δικαίωμα αναλήψεως και εκμεταλλεύσεως Βωξιτών και λοιπών μεταλλευμάτων, πλην των εξαιρουμένων της παραγωγίσεως υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου (οίον μεταλλω- τικός Κώδικας άρθρου 6) επί των περιελθόντων αυτώ δυνάμει των διατάξεων του Α.Ν. 1530/1950 μεταλλείων, μεθ' όλων των υπαρχουσών εγκαταστάσεων του ως ευρισκονται νων, των κειμένων εις τας περιφέρειας του νομού Φθιώτιδος- Φιδιωκίδος, Αττικοβοιωτίας, Αργολιδοκορινθίας, Σφόριος και Κυκλάδων ως ταύτα αναφέρονται είτε υπό τύπων οριστικών παραχωρήσεων, είτε υπό τύπων αδείας μεταλλωτικών ερευνών, εις τας υπ' αριθ. 54420 της 24.9.41 αποφάσεως του Υπουργού Βενετικής Οικονομίας ως και εις το υπ' αριθμόν 9374/41 συμβολαίου εμού του ιδίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Δεκαρίστου κατ' έκτασιν, θέσιν και όρια περιγράφονται και: β) τας πάσης φύσεως ακινήτας (αγρούς, λιμνίδας γης, οικυδομήματα, αποβάθρας, απαλλοτριωθείσας εκτάσεις κλπ.) ως και τα σωζόμενα κινήτα πράγματα ως πάντα ταύτα αναφέρονται εις τα υπ' αριθμούς 9374 και 9375 του έτους 1941 συμβόλαια εμού του ιδίου Συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Δεκαρίστου και οίαν κατάστασιν ταύτα ευρίσκονται νων. Η προκειμένη μισθωσις διέπεται υπό των κάτωθι όρων και υποχρεώσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Διάρκεια Μισθώσεως.

1) Η διάρκεια της παρούσης συμβάσεως ορίζεται εις πέντε έτη, αρχομένη από της υπογραφής του παρόντος μισθωτηρίου συμβολαίου. Η μισθώτρια εταιρία δικαιούται να παρατείνει την μισθωτικήν περίοδον επί όσον χρονικών διάστημα, δια μονομερούς αυτής δηλώσεως συντασσόμενης ενώπιον Συμβολαιογράφου Αθηνών και υποβαλλομένης έξι μήνας τουλάχιστον προ της λήξεως εκάστης πενταετίας προς τον Υπουργόν της Βιομηχανίας (Διεύθυνση Δημοσίων Μεταλλείων). Η υποβολή της τοιαύτης δηλώσεως συνεπιφέρει την παράτασιν της μισθώσεως. Η διάρκεια της αρχικής και των κατά παράτασιν μισθώσεων δεν δύναται να υπερβή εν συνόλω τα τριάντα έτη. Μετά την πρώτην πενταετίαν η μισθώτρια ειδοποιούσα έξι μήνας πρότερον δύναται να παρατείνει της μισθώσεως του συνόλου ή τινών των εκμισθωμένων εκτάσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μίσθωμα.

2) Η μισθώτρια εφ' όσον ισχύει ο Α.Ν. 1851/51 (άρθρου 7) θα καταβάλη ως μίσθωμα ποσοστόν 5,1/2% επί των παντός είδους εξορυσσόμενων μεταλλευμάτων επί των διαπέδων των μεταλλείων εις το κατά τους εκάστοτε συμφωνίας πωλήσεως σημείον της παραδόσεως αυτών, εντός των μεταλλείων, εις περίπτωσην δε καταργήσεως ή τροποποιήσεως του νόμου τούτου ποσοστόν 3,1/2% επί της τιμής πωλήσεως των μεταλλευμάτων ορυμν, επί τους κύτους του χημικού εις Ελληνικών λιμένα ή επί του διαγώνιου εις σιδηροδρομικών σταθμών. Προς εξόφλησιν του ως δραχμάς ποσού μισθώματος αι εις ξένον συναλλάγμα τιμαί μεταλλευμάτων ορυμν, θα μετατρέπονται εις δραχμάς όσας του κατά την εκάστοτε νομισματικήν νομοθεσίαν καταβαλλόμενου παρά της Τραπεζής της Ελλάδος αντίτιμου του ξένου συναλλάγματος, είτε εις δραχμάς είτε εις άλλο τι. Τα Δημοσία δικαιούται να ζητήση τα ως άνω ποσοστά είτε εις είδος είτε εις χρήμα. Ως τιμή πωλήσεως θα λαμβάνεται υπ' όψιν η πραγματις τοιαύτη η καθοριζομένη παρά του αρμοδίου προς τούτο κρατικού αρχάνου οίον ήδη η Επιτροπή Τμημάτων Εξαγωγών. (Επιφυλάσσεται πάντως το Δημοσίον όπως οποσδήποτε ενεργή έλεγχον επί της τιμής της παραγωγής και πωλήσεως του μεταλλεύματος κατά την κατά την κρίσιν του προσηφρότερον τρόπον, της μισθωτρίας

υποχρεωμένης όπως ήδη εις την διάθεσιν του Δημοσίου τα κατά την κρίσιν τούτου των αρμοδίων υπηρεσιών του απαραίτητα προς τούτο στοιχεία. Γίνεται μεία ότι η παρούσα πράξις, συνετάγη όσας της υπ' αριθμόν 1338/1952 εντολής του Συμβολαιογραφικού Συλλόγου Αθηνών — Αιγαιού, προν ον κατεβλήθησαν τα εκ της παρούσης δικαιώματα, ως προσώπηται εκ του συνημμένου ώδε υπ' αριθμόν 3.199 και 32051/1952 γραμματίου εισπραξέως του εκ δραχμών δύο εκατομμυρίων στακασίων δέκα εκατό χιλιάδων στακασίων πενήτηντα (2.818.750). Εισπραχθέντα δια τέλη και δικαιώματα του παρόντος δραχμαί δέκα πέντε εκατομμύρια διακονάται τωσπαρόντωντα επτά χιλιάδες, αριθμός 15.247.000 εξ ων δραχμαί τρία εκατομμύρια, εκατόν πενήτηντα εκατό χιλιάδες τριακόσια, αριθμόν 3.158.300, δια δικαιώματα του ταμείου Συντάξεως Νομισμών, αίτινες κατεβλήθησαν αυτώ, ως προκύπτει εκ του συνημμένου του παρόντι υπ' αριθμόν 221/1952 γραμματίου του εισπραξέως εκ δραχμών 3.158.000.

Ταύτα συνομολογηθέντων και συναποδεχόμενων των συμβαλλομένων, αιτήρη των συνετάγη εις πίστωση τε παρον αποτελούμενον εκ δέκα φύλλων χαρτοσήμου, ων τα πρόσθετα περιθώρια, αφόθησαν απήτη των συμβαλλομένων, ανεγνώσθη ευκρινώς και εντόνως προς τούτους και τους μέρητας και έβαιωθεν υπογράφεται παρ' όλων και εμού ως έπεται.

Οι Μέρητες
Ιωάννης Βαρβέρης
Νικόλαος Χαβραδάκης

Οι Συμβαλλόμενοι
Άγγελος Αγγελόπουλος
Παναγιώτης Μπαρτασουλός
Ηλίας Ηλιόπουλος

Ο Συμβολαιογράφος
(Τ.Σ.) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΕΚΑΡΙΣΤΟΣ

Ακριβές αντίγραφον εκ του παρ' εμού αρχείου του Συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Δεκαρίστου, εκδοθέν ατελώς προς χρήσιν του Δημοσίου.

Εν Αθήναις τη 22 Οκτωβρίου 1968

Η Συμβολαιογράφος
(υπογραφή)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ. Δεν μιλάμε για κάποια ιδιωτική πρωτοβουλία, για ένα εκμεταλλευτή ο οποίος διαθέτει κατά νόμο δικαιώματα μεταλλοεκτασίας. Η Η.Α.Ε.Μ. Βωξίται Παρνασσού δεν διαθέτει τίποτα. Και αυτό που είχε προπολεμικά τα πούλησε και επεδίωξε να πούλει αυτή την μισθωτική σύμβαση, ως απόβροκα συμβίεσμου.

Απ' εδώ και πέρα αν όλοι οι ομιλητές έκόζουμε την 30ετία, τη έκόζουμε γιατί η αρχική σύμβαση είχε διάρκεια 30ετή.

Η διάρκεια μισθώσεως της παρούσης συμβάσεως ορίζεται εις πέντε έτη, αρχομένη από της υπογραφής του παρόντος μισθωτηρίου συμβολαίου. Η μισθώτρια εταιρία δικαιούται να παρατείνει την μισθωτικήν περίοδον, επί όσον χρονικών διάστημα, δια μονομερούς αυτής δηλώσεως συντασσόμενης ενώπιον Συμβολαιογράφου Αθηνών και υποβαλλομένης έξι μήνας τουλάχιστον προ της λήξεως εκάστης πενταετίας προς τον Υπουργόν της Βιομηχανίας (Διεύθυνση Δημοσίων Μεταλλείων). Η υποβολή της τοιαύτης δηλώσεως συνεπιφέρει την παράτασιν της μισθώσεως. Η διάρκεια της αρχικής και των κατά παράτασιν μισθώσεων δεν δύναται να υπερβή εν συνόλω τα τριάντα έτη.

Και έρισκόμαστε από το 1952 στο 1984. Αυτό είναι το αίτημά μας, κύριε Υπουργέ, να καταργηθεί η παρ. 1 της τροπολογίας σας και να ισχύσει το άρθρο 619 του Αστικού Κώδικα, όπως ισχύει και όπως ισχύει με την κατάργηση του Χουνοτικού κώδικα. Και τότε η Α.Ε.Μ. «ΒΩΞΙΤΑΙ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» δεν θα δικαιούται καμίας αποζημιώσεως, κατά το Σύνταγμα, γιατί ουδέν δικαίωμα κυριότητας, νομής, έχει επί ακινήτων, είτε επί οικοδομίων, είτε επί βιομηχανικών εγκαταστάσεων. Και αυτό είναι το μεγάλο σκάνδαλο. Από τε

1952 μέχρι το 2026 θα έχει δικαίωμα. Ερωτώ τον κ. Βρετάνο αν διαθέτει, που δεν το αρνιέται, το ίδιο πάθος με μένα πώς αναγνωρίζει στην Α.Ε. ΒΩΕΙΤΑΙ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ να εκμεταλλεύεται το ΒΩΕΙΤΗ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ που είναι το μόνο μεταλλευμα στρατηγικής σημασίας που διαθέτει η Χώρα μας μέχρι το 2026. Τι θα απομείνει, κύριε Υπουργέ, μετά το 2026;

Αυτά ήταν τα προνόμια που είχε παραχωρήσει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και η χούντα. Και θα ήθελα να ρωτήσω τον κ. Μητσοτάκη και τους άλλους συναδέλφους, αν είναι δυνατόν να υπάρχουν τέτοιες σκανδαλώδεις συμβάσεις που να στηρίζονται σε τέτοια προνόμια σκανδαλώδως παραχωρημένα από τη χούντα. Αναγνωρίζουμε τη δημοκρατικότητά σας, κύριε Μητσοτάκη, αλλά έχουμε διαφορά στις αντιλήψεις. Δεν υπάρχει λοιπόν θέμα έλλειψης δημοκρατικότητας.

Κύριε Υπουργέ, στο όνομα του Ελληνικού Λαού και των διακηρυγμένων αρχών της Κυβερνητικής μας πολιτικής αναγνωρίζεται, ότι ο ορυκτός πλούτος είναι πεπερασμένος, είναι εξαντλητός, και μη ανανεώσιμος, δεν ξαναγεννιέται και πιστεύω ότι συμμερίζεστε την άποψή μου ότι οι χρωμίτες το σιδηροκάλιο και τα μικτά θειούχα μεταλλεύματα και ο βωξίτης είναι εκείνα τα στρατηγικά μεταλλεύματα στα οποία τηρούμε την ανάπτυξη της πατρίδος μας. Θα πρέπει για ωφέλεια του Ελληνικού Λαού να τοποθετησετε αυτή την παράγραφο και να ισχύσει το άρθρο 610 του Αστικού Κώδικα. Δεν θέλουμε τίποτε άλλο.

Αν ζητήσει να πληροφορηθεί κάποιος συνάδελφος ποιός ήταν ο αντισυμβαλλόμενος του Ελληνικού Δημοσίου θα τον παραπέμψω στο δίδυμο «THE MURDERERS του HARRY ANSLINGER του επιθεωρητή της διώξεως ναρκωτικών για να πληροφορηθεί ότι ήταν ένας λαθρέμπορος ναρκωτικών και όπλων και ήταν άνθρωπος με διεθνή στιγματισμένο ηθικό παρελθόν και γι αυτό επικαλούμαι. Όχι διότι έχω μίσος εναντίον του Ηλιόπουλου.

(Είς το σημείον τούτο ο Βουλευτής κ. Κ. Μπακογιάννης καταθέτει φωτοτυπίαν εκ του του δίδυμου του HARRY J. ANSLINGER από σελ. 56 έως 73 όπου υπό τον τίτλο BARON αναφέρεται η δραστηριότητα του Ηλία Ηλιόπουλου εις την λαθρεμπορίαν όπλων και ναρκωτικών και μετάφρασιν τούτου εις την Ελληνικήν, που έχει ως εξής):

THE MURDERERS
THE STORY OF THE NARCOTIC GANGS
By HARRY J. ANSLINGER
U.S. Commissioner of Narcotics
and WILL OUSLER
FARRAR, STRAUS AND CUDAHY, NEW YORK
5. BARON

With the upsurge of the popularity of heroin in the world markets, an underworld struggle for power erupted. Out of this lethal but unseen knife-play emerged a kid-gloved, gray-spatted, striped-pants Greek-born Parisian who had belonged to none of the contending elements but who sought to hold the entire dope underworld, with its glittering promise of profit, in his well-manicured hands.

His name was Elias Eliopoulos. Elie, his innumerable friends of the international merry-go-round called him. Elie was said to be on a first-name basis with more crowned and uncrowned royalty than anyone else on the French or Italian Riviéras. In the developing international narcotic syndicate operations, Elie was an historic link between the individual network and personalized violence of the 1920's and the deadly and dedicated dominance, in the late 1930's and thereafter, of the doperunning murder-machine called Mafia.

Elie-whose agents in America alone included Lepke, Dutch Schultz, Waxey Gordon, Legs Diamond and

nearly fifty others-was the son of a respected Greek business leader. Elie was class. What he lacked was conscience- and the ability to make a living honestly.

One balmy Greek evening Elie was dining in an Athens café with a narcotics trafficker named David Gourievich. The latter told him of the enormous profits to be made through dope deals in China. Elie became interested; the two took a the possibilities.

In Tientsin, China, Elie made a Far East «connection» with a man named Jean Voyatzis, largest importer of manufactured dope in all China, Voyatzis sold his morphine and «treated» smoking opium to millions of Chinese addicts through his native outlets. Increasing restrictions on the international trade in drugs put into effect through the League of Nations, were making it harassingly difficult for Voyatzis to get shipments regularly. «I want someone in Europe», he said «to represent me and guarantee me large shipments. I'm unable at present to fill my needs».

Elie told him. «We'll ship you all you want. My brother George and I are going into the business».

«Why should Eliopoulos do it, where others can't» Voyatzis countered.

«Because we have the social position», the urbane Greek answered. «We know everyone. The know us. There is no one in Europe's business or social world I can't reach. No door is closed to me.»

Elie set up operational headquarters in Paris. With Voyatzis as a customer, he began negotiations for supplies with two of France's important drug manufacturers-the Comptoir des Alcaloides and the Sociéte Industrielle de Chimie Organique. Elie was in an enviable trading position. Voyatzis provided raw opium shipped from China, which Elie sold to the French concerns- below market prices. Neither firm appeared too curious as to how much of their manufacture went into illegal channels, so long as they stayed technically within the laws. (Both French firms operated on government permits with supposedly limited quotas). Elie then bought it back in manufactured or «cheated» form for shipment back to Voyatzis. On each transaction Elie made a handsome profit. Voyatzis got his prepared smoking opium to sell to Chinese addicts by the millions; the French chemical firms got large supplementary orders and Elie and his brother George reaped a harvest in francs.

Many of Elie's shipments of raw opium came in legally, controls at that time in international trade were not very tight. Additional supplies, sent in cases marked «tea», Elie sold to the two companies and to other firms as well. Elie purchased not only prepared opium but also morphine and heroin from several chemical companies. His main suppliers were, however, the firms headed by Paul Mechelaere of Paris and M. Devineau, whose plant was located in St. Genevieve, France.

The operations expanded to every corner of the world. He had connections in America with «Little Augie» (August Del Gracio), an East Side mobster of whom it was said he would sell his own sister if the price was «realistic». Little Augie was supplying the New York mob, receiving drugs shipped by Elie into the States in crates disguised as shipments of books, cloth, or farm equipment.

Elie always claimed he himself did not ship anything directly to America but he was quibbling; he shipped to America through «agents». He and his brother sat back and took in more than \$ 50,000 a month profits from Voyatzis alone. In one six month period his take reached 150,000 pounds sterling - nearly half a million dollars.

As his fame spread Elie attracted more business, Runners and couriers offered their services. His connections, sales and purchases, reached into new cities and countries. Within one year after he had started, Elie had agents working for him not only in China, France and America but also in Egypt, Turkey, Greece, England, Germany, the Netherlands and Italy. In the world of dope, he had become the handsome, swaggering well-dressed baron of the business. In Paris he was the bon vivant, a frequenter of boulevard cafés, impeccable always carrying his gold-topped cane which was a kind of trademark, splashing his money around for champagne parties, race tracks, opera and dinners and an assortment of women.

One of these was the daughter of a famous French family. She had lived a chaste life until Elie seduced her, after convincing her they were about to be married. The next day he told her that she had misunderstood his supposed promise. The girl later discovered that Elie was syphilitic and that she had contracted the disease from him.

Elie had made an «arrangement» with a high official of the Paris Prefecture of Police. So long as the brothers agreed not to sell their products in France itself, they could continue their vast enterprises in dope unhampered. Elie and George had no objections. They also agreed to turn over to this police officer any information they happened to pick up regarding activities of other traffickers. Elie had outstripped all competitors. He had the police in his pocket. He was a baron without an equal in the history of dope.

So vast was this enterprise by 1930, and so openly was it being conducted in France, that it had become an international scandal. At a conference held in London to work out controls for countries manufacturing drugs from raw opium or the coca leaf, the activities of the Eliopoulos brothers were brought up as a special item on the agenda. The French delegate at once declared that any discussion of M. Devineau, head of the plant in St. Genevieve supplying Eliopoulos with much of his needs, would have to be held in private sessions with representatives of the public and press barred.

His wish was complied with until the time came for discussion of the international illicit traffic in open plenary session. At that point I announced that I was under no instructions from my government not to discuss the case of the Eliopoulos brothers at this open session. Inasmuch as most of Elie's dealings had to do with the United States, I intended to get some of his more vicious activities on the record.

Sir Malcolm Delevingne, the British delegate, supported me in this insistence on public discussion. The French delegate later drew me aside and expressed his apologies for the whole affair. «I had to request the private discussion on this matter», he explained. «I am under instructions from the French government to clear the name of M. Devineau. He is quite highly regarded by the Premier», he concluded with a shrug of resignation.

In the open discussion of Elie, the story was presented—as much as was then known. The French government could no longer hope to keep the facts behind closed doors. Stringent laws were passed in order to clamp controls on narcotics in strict accordance with the Geneva Convention*, passed in 1930, to which most of the civilized countries of the world were signatories.

* For a record of the principal contraband conventions and agreements, see Appendix.

French authorities notified all factories producing drugs to quit within three months or face pre-emptive penalties. Narcotics for medical and scientific uses could be turned out only in stipulated quantity under rigid government controls.

A few optimistic enforcement officials insisted the new laws would ruin Elie and his brother but Elie had too much invested to quit. At his urging, the plants supplying him with drugs in France packed up their equipment their machines, and trained personnel and shipped them off to Istanbul. Here-backed by Devineau of Paris-Elie convinced his clients that the production would not only continue but increase. He would be able to ship from Istanbul any amount of narcotics for trans-shipment through the ports of Marseilles, Trieste, Antwerp, Rotterdam, and Hamburg. There was at that time no anti-narcotics legislation in force anywhere in Turkey.

We had good sources of information in Turkey. On my personal orders they kept us informed of that was happening in the new narcotic plants, in the section known as the Golden Horn in Istanbul. As a matter of concern to both the America and Turkish governments this information was relayed to our Turkish ambassador, again on my instructions.

The day before Christmas—some weeks after I began shipping our ambassador this information—the ambassador decided to have a talk about these conditions with the president of the Turkish state, Kemal Ataturk, also called the Ghazi. The ambassador made his plea on moral and religious grounds. «As a Christian», he told the Turkish leader, «I believe in the great power of the prophet Mohammed. You similarly must believe in Jesus Christ, knowing the power Christ had to heal a paralytic arm with only a word».

Ataturk listened respectfully but made no answer. The ambassador continued: «You have the power to shut down these factories that are pouring out poison to our country and other countries as well». He furnished details which the Ghazi may not have known personally, although the facts could not have been a secret from Turkish authorities.

The Turkish president asked, «All that you are saying is confirmed?».

«It is sir. All of these details are known to many in our government and yours».

After a silence, the president told the ambassador, «I will take care of this myself».

The following day—Christmas morning—he went down to the Golden Horn district and personally padlocked all of the guilty factories «as a Christmas gift to the American people».

But the combine Elie had created, and the huge sums he now commanded, were not this easily overcome. The baron of narcotics found other plants in Turkey and elsewhere to provide his production, and his empire continued to operate.

Because of the importance of this case, I had arranged with the narcotics officials in most European countries for a direct exchange of information. I was able to supply them with the background and activities of Elie's accomplices in the United States. We were faced with a turbulent sea of seemingly unrelated facts. Then a break came for all of us; Gourievdis, who had first put Elie into the traffic, quarreled with him. Going directly to Eliopoulos, he charged him with reporting to the authorities certain shipments of drugs Gourievdis had purchased, resulting in seizure of these drugs and heavy financial loss to Gourievdis. The im-

perturbable Elie had adiner date at the home of a leading French politician. Telling Gourievidis to forget such nonsense, he hurried off. Gourievidis drove to the French police and denounced Elie as a trafficker in drugs, which they already knew, of course.

However, they did not know a number of details Gourievidis provided, including evidence regarding remittances from Voyatzis in China totaling \$ 800,000 for a six-months period. With this open denunciation, the French government had to act. They notified us and other nations that there was a possible break at hand. They brought in Elie, showed him the evidence of remittances from Voyatzis, a known trafficker for many years, and requested Elie to show from what legitimate business the \$ 800,000 was derived. Elie, of course, could not comply and he was expelled from the country.

The critical break in the case, however, did not come through Elie at all, but through Little Augie Del Gracio, who had assumed an international role as Elie's top executive in the American branch of Elie's sales force. We had never been able to link this much-traveled punk with Elie directly. But we knew that he liked to brag to underworld pals about champagne cocktail socializing with the ultra elite during his frequent trips to Europe.

The American underworld mobs, of which Little Augie was a part, were locked in a struggle for control of the rackets, including, of course, the market in narcotics. One mob was headed by Lepke and Weiss; another by Al Spitzer, Abe Stein and «Big-Nose» Fleishman; and there was the Louis Adelman mob and the Newman brothers.

The Newmans—actually their names were George, Charles and Harry Neiditch—had been operating for nearly two decades out of plush offices in New York. Their supplies in drugs came primarily through a man named Louis Lyon in Paris, Lyon was an agent for Eliopoulos. The Newmans in turn were wholesalers to mobs in every part of the United States, including that of Arther Fliegenheimer (Dutch Schultz).

Serving as a courier for Elie, and for the Newmans, as a gobetween for the big gangsters in America was Little Augie.

In the underworlds of Europe and America, Little Augie was a familiar figure. One of his shipments—it was labeled «woolens» and actually contained \$ 3,000,000 worth of drugs destined for the Newmans—was seized by Customs. Hhe loss was colossal, but it was said that the Newmans merely told Little Augie: «Get us more and get it here fast».

Little Augie did. This patent-leather hood was without question one of the biggest individual smugglers ever to operate in the United States. The total value of the shipments of drugs he sent into the United States may have run as high before he was finished as \$ 50,000,000.

We didn't catch Little Augie or put him behind bars in America—a fact for which I make no apologies. We had a full file on this man and a considerable amount of carefully documented evidence. Several times we went to the district attorney with evidence that we believed would have sustained an indictment against him. In each instance our request for legal action was turned down. And when I tried to keep Little Augie from going to Europe, some of his political connections made such a fuss the State Department issued the passport.

I had compiled in the Bureau an International Black List of the most notorious narcotics traffickers, their

background, history, arrest, convictions and other data. Little Augie was Number 89 on that list, copies of which were sent to our consulates throughout the world.

Not long after the list was compiled and distributed I had a message from our able and alert consul in Istanbul. Charles Allen. Allen telegraphed that Number 89 was in his office, trying to get his passport extended, and that he had noticed an alteration on the passport. What did the Bureau of Narcotics want him to do?

I wanted Little Augie but more that Augie I wanted Elie. To nail either we had to have evidence strong enough not only to prove our case but also to overwhelm the wealth and political influence they would seek to bring into play. I cabled Allen in Istanbul: «Report departure and destination». Two days later came the answer: «Simplon Express tomorrow, destination Berlin».

Why Berlin? We had no leads but something told me this trip was important. The timing had to be now. I notified German authorities: Little Augie, international narcotics dealer, was en route. When he arrived two German secret police walked into his compartment on the train. Augie must have been suspicious at the delay in opening the train doors. As the agents reached him, he was throwing a piece of paper out of the window. It was a scrap of paper with two words. One was «Devineau», who manufactured morphine and heroin for Elie. This was the first definite link between Elie and Little Augie.

The second word was «Atsok». This was found to be the telegraphic address of a woman who was living in Berlin with a man named Sava Moses, a notorious international spy, also rumored to be associated with Elie's ring. Moses was arrested. With him were found papers and account books proving that he was acting as the intermediary in the narcotic deals linking Eliopoulos in Europe, Voyatzis in the Orient and Little Augie in New York.

Papers found on Little Augie enabled German police to seize 250 kilos of morphine in the free port of Hamburg, in a warehouse whose owner stated he knew nothing except that the crates belonged to a man named Karl Frank. The morphine had arrived in Hamburg via Prague from Istanbul.

With Little Augie's widely separated elements of the syndicate were identified—and smashed. As a result of our international pooling of information on the Elie syndicate, British authorities in Trientsin, China, notified Russell Pasha (Sir Thomas Wentworth Russell) of the Egyptian Anti-Narcotics Bureau that Voyatzis was soon to leave for Greece, by way of Egypt.

Voyatzis was under observance all the way by agents in several nations. We let him into Egypt where he amused himself for a few days gambling on the Alexandria stock exchange. Then he embarked for Piraeus, Greece, Egyptian customs, ed by Russell Pasha, searched his heavy luggage. No drugs we found, of course; Voyatzis was about that. What was and instead were two additional documents—a list that ooded out to be a «Who's Who» of the international narcotics trafic—all the big shots and punks the gang used in its global seractions—and a code book that gave the key to the cipher we gang used in its communications.

The code book was one of the most illuminating documents her seized in the international drug traffic. It contained the times of Elie's group in Europe and Voyatzis' gang in the Drient. It contained names of

firms supplying drugs to the illicit traffic. Code numbers were assigned to each of these names. There were code numbers also for opium, morphine, heroin, cocaine, for apparatus used in manufacture of narcotics, and for transforming morphine into diacetyl-morphine, which is heroin. Code numbers were also given for mixtures containing percentages of drugs, and for localities of origin. A list of shipping lines employed was appended, together with code numbers for all phases which might be required in relaying or requesting information.

A net was closing around Elie. Things were too hot for his comfort. With his usual arrogance, he sent word to Russell Pasha in Cairo: He knew of the Little Augie affair and he wished to make a statement in his own behalf. He would like to meet with Pasha or his representatives in Athens. So important was this development in our eyes that I had an American official from Paris sent to Cairo to join with Russell Pasha's man in this meeting with Elie.

Tall, disarming, and carrying the inevitable gold-tipped cane, Elie put on a spectacular performance. It was his hour in the Egyptian sun. He was ready to make an open deposition, giving all the facts, names, dates, addresses, everything. His chief disclaimer was not for himself but for his brother George whom he insisted was not involved in any of the major deals.

This was hardly a criminal come to confess. It was instead a gentleman of magnificent calm, recalling nostalgic details out of his reprobate past. He spoke of his family background, his childhood in the Piraeus, his education at Roberts College in Istanbul, his mingling with the social set—and his constant lack of funds. Elie poured out his story not in remorse but because, he said, he was being falsely associated with a shipment of morphine seized in a warehouse in Hamburg following the arrest of Little Augie.

The suave Elie told our people he wanted to clear his name of any taint of connection with this gross example of double-dealing that had begun when Little Augie ordered a \$ 10,000 shipment of morphine cubes from the Devineau-Mechelaere plant in Istanbul.

«Little Augie paid cash in dollars for the consignments», Elie said. «He ordered it specially packed in cases containing machine parts. Paul Mechelaere promised to ship it to him in America via Hamburg». But Mechelaere, Elie added, had no intention of letting the morphine reach America. He sent word to his agent in Hamburg, Karl Frank. «What he really intended to do was to extract the drugs from the cases and send only the machine parts to America, pretending that the stuff had been stolen en route. Mechelaere dispatched the eight cases to Karl Frank at Hamburg, who knew nothing of these plans and was merely instructed by Mechelaere to find American buyers for the drugs».

At that point, Elie confided, a fantastic buffoonery was set in motion. Karl Frank got in touch with an old friend, the trafficker Gourievdis. Would Gourievdis be interested in this shipment of morphine cubes, presently stashed away in a Hamburg warehouse? Gourievdis said he might have an idea. The customer who came to his mind first was Little Augie. He got in touch with Little Augie, who was at that time in Turkey, and told Little Augie of a shipment of morphine cubes in the Hamburg warehouse. Would Little Augie be interested?

«When Little Augie heard the details», Elie said, «he was intrigued because they coincided exactly with the consignment he was expecting from Mechelaere.

So he hurried off to Hamburg where his suspicions were confirmed. He was being asked to buy his own merchandise».

Little Augie, Elie related, rushed back to Istanbul to con at Mechelaere. «It was my own goods», Little Augie protested. «Your agent in Hamburg was trying to sell me my own goods all over again».

Mechelaere was the picture of mollifying concern. It was all a mistake, an almost unbelievable coincidence. This was another shipment of morphine cubes, also being offered for \$ 10,000. Little Augie's shipment had not even been crated yet.

The gangster knew it was a stall. He made up his mind to go back to Hamburg and get his morphine cubes out of hock if he had to kill Karl Frank personally. But first he had another deal to wind up for Elie in Berlin.

Little Augie's arrest in Berlin, following our tip-off to German authorities, led to seizure of the morphine cubes by German officials—and the bizarre episode became a source of laughter among the underworlds of several countries.

Elie also disclosed details of his own double-dealings. At the Cairo meeting he admitted that he sold four big shipments to an American smuggler but feared that if the fifth got through the smuggler would be rich enough to get out of the business. Elie then followed the routine of notifying a high official of the Paris police about the upcoming shipment. This police official in turn would tip off our own people in the Bureau that a shipment was on the high seas. For details of the ship's name and the location of the narcotics on board we paid the French policeman a reward. (We would dicker about the price but it usually came to \$ 2.00 an ounce. This was a good investment because we turned such seizures over to our strategic stockpile, which cost us \$ 10.00 an ounce when purchased from the manufacturers direct).

Eliopoulos revealed details of complicated smuggling techniques employed to get the stuff into the States and to other countries, including secret rooms built on ships while they were still in the construction, and hollowed-out masts and storage panels welded into the steel plates of the hull.

One effective method was to send the supplies to New York in the baggage of a man named Carlos Fernandez Bacula, one-time Peruvian chargé d'affaires in Vienna and later in Oslo. Bacula was the possessor of a priceless document—from the smuggler's standpoint: a diplomatic passport. On six trips to New York, via Miami, Montreal, and other points of entry on the American continent, he brought into the United States the incredible total of a ton and a half of pure heroin. Sold uncut at retail in the United States, this shipment would have been worth \$37,000,000. Heavy cutting could have built the retail value to well over \$300,000,000!

Bacula was a weak sister in this kind of underworld; he was all right as long as others were close by to protect him. But this was not always possible—especially in the jungles of Manhattan.

On one of his trips, Bacula was in a New York hotel with 150 kilos of heroin in his baggage which he was attempting to sell. Even in that day, the wholesale value was nearly \$400,000. Through a member of the American mob, Bacula sent out 50 kilos to a prospective customer, holding the rest until he received his personal payoff. The messenger arrived back at the hotel shortly thereafter, his head bandaged and bloody. He stated that he had been held up and robbed.

Bacula was dismayed at his loss—and suspicious. A few days later a visitor showed up at his hotel room. «My name is Jack Diamond», the caller announced blandly. The diplomat had heard of the American gangster but was surprised at the smiling affability of the tall lean young man who asked if he might come in for a moment. «I heard about your unfortunate loss of heroin», Legs of Diamond said. «I may be able to help you get some of it back. It's a hell of a load of heroin to lose—fifty kilos. Maybe I can get it back for you. I know a lot of guys».

Bacula listened. He had done business with Newmans. He knew Diamond's reputation as a killer. Even though he suspected Diamond was in on the original hijacking, he told the gangster, in his best South American accent. «I'll be glad for whatever you can do, Legs. I want to get that stuff back».

Diamond's good looking face was shadowed in a scowl. «You go a lousy, stinking deal from those sharks», he said with great indignation.

Bacula agreed.

Two days later Diamond showed up at the hotel room with thirty kilos of heroin in a suitcase. «I had to use the other twenty as a payoff», the gangster explained glibly. He didn't mention to whom the payoff went and Bacula didn't ask.

As Bacula stowed the kilos away in one of his trunks, Diamond watched with an air of professional concern. «This stuff could get knocked off too, » he warned Bacula.

Bacula said, «I've got no other place to put it».

«How much do you have, the whole thing?»

«With the thirty you brought, a hundred and thirty kilos».

«You're bats. Somebody'll bust in. You can't leave it here. I'd worry about that. The safest thing to do is to get it to another place. There's a hotel downtown where I got connections. Nobody would touch it there».

Bacula started to raise objections—but Diamond brushed these aside. The stuff had to be protected. «We'd better put somebody we can trust to guard the stuff even down there, just in case anybody on the inside gets itchy».

Partly through fear of losing the entire 130 kilos, partly through fear of this gangster, Bacula agreed to the plan Legs suggested. The man whom Diamond put in charge of the heroin was an Austrian hoodlum sent by the European gang to keep watch on Bacula. Exactly what this gangster thought he was going to get out of this assignment—or what Diamond promised him—will never be known. His body was found the following day at the hotel where he was supposed to be guarding the heroin. His wrists had been slashed to give the appearance of «possible suicide». Whether it was suicide or a particularly cold-handed gangster killing, one additional riddle still remained: The 130 kilos of heroin were missing. What happened to them was never officially determined.

Following Little Augie's arrest and Elie's revelations, I talked to the United States Attorney in New York City about the Peruvian diplomat Bacula. The U.S. Attorney and I called him in for an interview. His answers were glib; he had explanations for everything. A few days later, Bacula sailed for Europe using his diplomatic passport.

Scotland Yard, Rotterdam police, Swiss police, the French Sureté and American, Canadian, and Egyptian enforcement agencies worked on the Bacula case. Paru dropped him from their diplomatic rolls. He was expelled from France. Eventually we caught up with

him in Zurich, where he was arrested on a warrant issued in Vienna in connection with the seizure of 300 kilos of opium there. Finally he was convicted and sent to jail.

Another Elie «agent» brought to trial was Louis Lyon, the man who supplied the Newmans in New York. He was arrested in connection with a seizure of heroin following an explosion and fire in the heart of Paris, across the street from the French ministry of Foreign Affairs. Lyon was a racetrack bookmaker who branched out into several questionable operations in Paris and Cannes. Dope was his biggest activity just before World War II when he worked closely with Bacula. At the high point of his criminal career he was one of the largest suppliers for dope dealers in Europe.

Lyon, however, redeemed himself with the French people and government by services rendered in the battle against Hitler. Just before World War II he uncovered an arms cache of the Cagoulard organization, the Nazi-type group seeking to do to France what Hitler had done to Germany. Later, during the war itself, Lyon kept the French Underground informed on the activities of German spies pretending to be anti Nazis and seeking to infiltrate the Underground itself. As a result many of these spies were apprehended by the Underground and summarily dealt with. Following the war, the French government awarded ex-gambler, ex-bookmaker, ex-dope dealer Lyon the Legion of Honor.

From the outset my main target had been Elie. He was the gold-tipped white whale I had to reach. To get to him I followed a shifting trail that led us around the world and back. We broke through the outer fringers, pieced together the jugged bits of information, uncovered the code and the men just under Elie in the scheme.

In New York, tall, easy-speaking, relentless Garland Williams, at that time New York District Supervisor, launched the greatest investigation in that district's history, bringing in hundreds of witnesses, tracking down a thousand pieces of seemingly irrelevant trivia to smash the New York outlets for Elie.

Elie and his brother George saw their empire crumbling around them as the Nazi troopers rolled over Europe. They fled to Greece. Elie became a Nazi collaborator and anti-Semite. With the Germans pounding at the Greek frontiers, the defenders of Greek freedom had George and Elie marked for liquidation as traitors; the pair escaped, ultimately got to South America and eventually—as «innocent» refugees—arrived in New York City.

By then, our dossier on Elie was bulging. We had evidence to convict him on a dozen shipments. We knew he was coming, our men were at the pier waiting when the ship came up the harbor past the Statue of Liberty. We were giving him the full protection of our laws. But we also intended to see that he got full justice. To that end, we picked him up as he came down the gangway. He was indicted and ordered to stand trial in Federal court in the Eastern District of New York.

Our case was overwhelming. Elie and his brother were convicted. But our gratification over their convictions was brief. Three months later they were set aside on the technical grounds that the statute of limitations should have excluded much of the evidence. We appealed but were overruled. We sought to have Elie indicted on additional evidence both in New York and New Jersey but again were the warded. Final decisions in these appeals were delayed by many behind-the-scenes stratagems directed by the defendants through

prominent attorneys. A senate Crime Committee held a lengthy secret hearing seeking to find out why the convictions were set aside.

With some of his profits Elie had purchased bauxite mines in Greece. His Washington attorney tried to get permission from U.S. Immigration officials for Elie to return after the war to Greece so that he could recondition his mines. At that time we were still appealing in his criminal prosecution. As I did not wish to let him slip through our fingers, I opposed any such approval.

Elie was used to whipping governmental «brass» into line. His Washington attorney told me that one of the highest officials of the Bureau of Mines wanted Elie to receive the approval because, the official felt, Elie's presence in Greece was indispensable to the cause of freedom. I took this up directly with the Old Curmudgeon, Secretary of the Interior Harold Ickes, I would like to have heard the tongue-lashing Ickes gave that Bureau of Mines official. I am told it was classic. In any event, Ickes informed me in a letter that the Interior Department disclaimed any interest in Elie, beyond a wistful desire to see him jailed.

Eventually Elie did get back to Greece, after our appeals failed. While he was awaiting those decisions, he lived in Park Avenue apartments, went out with top American society women, gambled in stocks and commodities and in one instance cornered the pepper market, sending pepper prices sky high. As a temporary visitor, he didn't even have to pay income taxes.

With his case dismissed, he decided to stay right on. But if we couldn't keep him behind bars — we wanted him out of here. It was a hard fight, however, before we finally got him deported back to Greece. The moment he got back there our agent discovered that he was in a new business: Selling arms to Israel with one hand, and smuggling arms to the Arabs with other.

With consummate impudence he tried to get the International Export-Import Bank in Washington to loan him a million dollars to recondition his mines in Greece. One of the directors of the bank, Herbert Gaston, had formerly been Assistant Secretary of the Treasury and had heard me speak often of the Eliopoulos case. He remembered the name and suggested that Elie's American attorneys get in touch with me. When I gave those men the full story, they were delighted to let this Athenian hot potato drop from their fingers.

A few years later I had a call from Elie's Washington attorney. «I thought you ought to be the first to know», he said. «I just had word that Elie dropped dead in Athens».

The empire Elie forged with such misdirected brilliance had long before been replaced by the overriding terror of Mafia gangs. Elie's death was a postscript to the past.

«I'm bad» I said.

«You're charitable», the lawyer said. «After all the trouble he caused».

«Not at all, counselor», I told him. «I simply know where he's going. After this, hell won't be fit to live in».

The attorney chuckled and hung up the phone.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ (THE MURDERERS)

Υπό τον ανωτέρω τίτλο εξέδόθη εις Η.Π.Α. κατά το 1961 (ανατυπωθέν και κατά το 1962) έθελον εκ 308 σελίδων, υπό τον Επιτρόπου των Ηνωμένων Πολιτειών επί της έθνεως του λαθρεμπορίου ναρκωτικών κ.

HARRY ANSLINGER. Εις το έθελον του ο κ. Ανσλίγκερ, ο οποίος κατέχει μίαν των ανωτάτων βαθμίδων της υπαλληλικής ιεραρχίας εις Ηνωμένας Πολιτείας, τοποθετηθείς επί κεφαλής του Γραφείου διώξεως λαθρεμπορών ναρκωτικών από του έτους 1930, εκθέτει, έξαι επιτήμων εγγράφων και στοιχείων, την δραστηριότητα μίας εκατότης των συμμοριών λαθρεμπορίας ναρκωτικών. Ο κ. Ανσλίγκερ εξεπρόσώπησε της Κυβέρνησιν του εις το υπό την αιγίδα της τέως Κοινωνίας των Εθνών συσταθέν συμβουλευτικόν σώμα, έπαιρ ειλιτοσύργησε μέχρι των αρχών του παγκοσμίου πολέμου, ως επίσης και εις το συσταθέν από του 1946 ανίστουχον όργανον του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Έλασθε μέρος εις όλας τας κατά την τελευταίαν τριακοσθεσίαν συγγραφέας διεθνείς διασκέψεις επί του θέματος της διώξεως της λαθρεμπορίας ναρκωτικών και περιγράσει εις αδράς γραμμάς την δράσιν των διαφόρων συμμοριών της φοβράς ταύτης μάστιγος της ανθρωπότητος, αρειώνων 17 όλας σελίδας του έθελου του (56—73) διά τους ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, ήτοι το υπ' αριθμ. 5 κεφάλαιον, υπό τον τίτλον «Ο ΒΑΡΩΝΟΣ».

5. «Ο ΒΑΡΩΝΟΣ»

Όμοι με την αλματώδη διάβασιν της πρώτης εις τας παγκοσμίας αγοράς εξέπεσε και μία διαμάχη μεταξύ του οπιοκλήμου των λαθρεμποριών προς επικράτησιν. Εκ της ταύτης θανατικού άλλ' ασράτου πάλης, ανεπήδησεν ένας Έλλην εκ γενετής, μάστοικος Παρισίαν, ο οποίος προσεπάθη να περικλείσθ εις τας καλώς μανικουροειμένας χείρας του ολόκληρον τον οπιοκλήμην υπόκοσμον, με επιδεικτικές υποσχεσεις μεγάλων κερδών.

Το ήνομά του ήτο ΗΛΙΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ. Οι σπεριάρθμοι φίλοι του διεθνούς περιβάλλοντός του τον απεκάλουσαν Έλι. Ο Έλι αυτός ελίγετο ότι ευρίσκειτο υψηλότερα από κάθε άλλην διασημότητα, μετά ή άνου στέμματος, εις την Γαλλικήν ή Ιταλικήν Ριβιέραν. Εις τας διευρυνόμενας συναλλαγάς του διεθνούς συνδικάτου ναρκωτικών, ο Έλι απέθη ο ιστορικός δεσμός μεταξύ της ατομικής δραστηριότητος και των φορέων εκείνων της προσωποποιημένης δίας, της μετά το 1920 περιόδου.

Ως επίσης, ήτο ο πυδαιτικός κρίκος μεταξύ των νομοταγών πολιτών και των αντιμαχομένων θανασιμών της εξουσίας. Περρί το τέλος δε της δεκαετίας 1920—1930 απέθη ο σύνδεσμος προς τον βολοφονικόν μηχανισμόν της σπείρας των λαθρεμπορών ναρκωτικών, της αποκληθείσης Μαφία. Ο Έλι —του οποίου μόνον οι εν Αμερική πράκτορες περιελάμβανον τους Λέπκι, Ντατζ Σούλιτζ, Γουόξλεϊ Γόρντον, Λεγκς Ντάιλαμνδ— και σχεδόν μίαν πεντηκονσθεά ακόμη άλλων, ήτο ο ίδιος ενός ευπολήπτου και αξιολόγου Έλληνος εμπορευμένου.

Ο Έλι ήτο άνθρωπος κλάσεως. Εκείνου του οποίου εστερείτο ήτο η συνείδησις και η ικανότης μίας εντίμου ζωής.

Μία ευχάριστη ελληνική βραδυά, ο Έλι εγεματίε εις ένκ ασθρναϊκό εστιατόριον με έναν έμπορον ναρκωτικών, ονομαζόμενον Δαυίδ Γκουργιεβίτσην. Ο τελευταίος ούτος ωμίλησεν εις αυτόν περί των τεραστίων κερδών τα οποία θα ήρθαισαν να αποφέρουν αι συναλλαγái επί ναρκωτικών εις την Κίναν. Ο Έλι ενδιεφέρθη. Καί οι δύο μαζί ξεκίνησαν για την ήδυπαθή Ανατολήν, ώστε ο απορροσιστικός Έλι, να ήμπορέσθ να ερευνήσθ τις υπάρχουσες δυνατότητες.

Εις το Πενταίν της Κίνας, ο Έλι εδημιούργησε τον Σύνδεσμόν του εις την Άπω Ανατολήν, με κάποιον ονόματι Ιωάννην Βογιατσίην, όστις ήτο ο σημαντικότερος εισαγωγέας διομηχανοποιημένων ναρκωτικών εις ολόκληρον την Κίναν. Ο Βογιατσίης επέβαλε την μορφήν του και επεξεργάσθη το όπιον διά καπνιστάς, εις εκατομμύρια Κινέζων. Τό όπιον παρέδίθε εις την κατανάλωσιν δια των εκεί πρακτορών του. Απαγορευτικοί περιορισμοί, οι οποίοι είχαν ήδη τεθή εις εφαρμογήν υπό της Κοινωνίας των Εθνών, ευσχέραιναν την προσπά-

δειαν του Ιωάν Βογιατζή να παραλαβάνη τας παραγγελίας του εις πακτά διαστήματα.

Αποτενόμενος προς τον Έβλι, του είπε: «Θέλω κάποιον που να διαμένη στην Βαρύνη, που να με αντιπροσωπεύη και να με εξασφαλίζη την αποστολή μεγάλων φορτίων. Προς το παρόν μου είναι αδύνατον να εξημερωθώ όλην την ζήτησιν την οποίαν έχω».

Ο Έβλι του απήντησεν: «Θα του στέλω εγώ ότι χρειάζεσαι. Εγώ και ο αδελφός μου Γεώργιος, δυνάμεθα να αναλάβωμε όλη αυτή την δουλειά».

Ο Βογιατζής εδυσπίστει. Πώς θα ημπορούσαν οι Ηλιόπουλοι να αναλάβουν αυτή την επιχείρησι, όταν άλλοι δεν ημπούσαν.

«Διότι έχομεν την κοινωνική θέσιν και προβολήν», ανέτεινεν ο Έβλι. «Γνωρίζομεν τα πάντα και τους πάσας. Μας γνωρίζουν. Δεν υπάρχει κανείς στον εμπορικό ή τον κοινωνικό τομέα της Ευρώπης, τον οποίον να μη ημπορούμε να πληρώσωμε. Δεν υπάρχει δι' ημάς κλειστή πόρτα».

Ο Έβλι συνέστησε την κεντρική του επιχειρηματική έδρα στον Παρίσι. Με εγγυησαμένον πελάτη της ολικής του Βογιατζή, ήγγισε διαπραγματεύσεις δια τον εφοδιασμό των δύο εν Γαλλία σημαντικωτέρων φαρμακευτικών βιομηχανιών, δηλ. της Κοντουέρ ντεξ Αλκαλλοϊδίων και της Σοσιετέ Εντουστριέλ Οργανικής Χημείας.

Ο Έβλι εδημιούργησε μίαν επίζηλον επιχειρηματικήν θέσιν. Ο Βογιατζής του απέστειλεν εκ Κίνας το ακατέργαστον όπιον, του οποίου ο Έβλι επώλει εις τας άνω Γαλλικάς βιομηχανίας εις πολύ μειωμένους τιμάς, κάτω της πραγματικής του εμπορικής αξίας. Καμία από τις δύο αυτές Γαλλικάς βιομηχανικές εταιρίας δεν εφαινότο να ενδιαφέρεται για τον προρισμό του υπ' αυτών παρασκευαζομένου εκ του οποίου ειδώ, ούτε καν αν τα παρασκευαζόμενα υπ' αυτών βιομηχανικά προϊόντα εμμοιράζοντο μέσω παρανόμων διακλαδώσεων, αφού αυτά ειρίσκοντο εντός των πλαισίων των νόμων, διότι και αι δύο ελιτισόχρονι εν Γαλλία, δάσει αδειών της Γαλλικής Κυβερνήσεως δια παραγωγήν —υποτίθεται— ειδών περιορισμένης ποσοτικής δυναμικότητας. Το παραγόμενον υπό των βιομηχανικών τούτων προϊόν ηφαιρέτο υπό του Ηλιοπούλου, ο οποίος το εφόρτωνε εις παραλαβήν του Ι. Βογιατζή, ουχι συσκευασμένον δια την καταπόλσιν, αλλά εις χύμα. Από κάθε τούτουτη συναλλαγήν, ο Έβλι απεκόμισε κολοσισίαν κέρδος. Ο εν Κίνα παραλήτης Βογιατζής, παραλάμβανε πλέον το βιομηχανικώς παρασκευασθέν εν Γαλλία όπιον καπνίσματος, δια να το συσκευάσῃ και το πωλήσῃ εις τα εκατομμύρια του Κινέζων, εθισμένων εις το κάπνισμα οπίου. Αι παραγγελίαι προς τας Γαλλικάς βιομηχανίας διεδέχοντο η μία την άλλην, τόσο δε ο Έβλι όσον και ο αδελφός του Γεώργιος, απεκόμισαν τεράστια ποσά κέρδους.

Πολλά από τα φορτία ακατεργάστου οπίου εκ των αποστελλομένων εκ Κίνας εις τους Ηλιοπούλους εισήρχοντο εις Γαλλίαν νόμιμως. Οι έλεγχοι κατά την εποχήν εκείνην εις το εμπόριον δεν ήσαν αυστηροί. Πρόσθετοι ποσότητες απεστέλλοντο προς αυτούς μετά σε κιδώτια με την ένδειξιν «Τείον» και επωλούντο υπό του Έβλι τόσο εις τας δύο προαναφερθείσας Γαλλικάς βιομηχανίας όσον και εις άλλα εργοστασιακά συγκροτήματα. Ο Έβλι δεν ηγγόρζε μόνον το παρασκευασμένον όπιον, αλλά επίσης και μορφίνη και ηρωίνη από διαφόρους χημικάς βιομηχανίας. Ο Έλλην Παύλος Μεγάλος, κάτοικος Παρισίων και ο Γάλλος συνεταιίρας του Μ. Ντεβινά, οίτινες είχαν εργοστάσιον λειτουργούν εις Αγίαν Γενεβιέβην Γαλλίας, απέδθησαν αι κυριώτεροι προμηθευταί του Ηλιοπούλου, δια τα εκτός του οπίου είδη.

Αι επιχειρήσεις ούτω επεξετάθησαν προς πάσαν γωνίαν του Κόσμου. Ο Έβλι απέκτησεν ως συνεργάτην εν Αμερική έναν λαϊκόν τύπον των ανατολικών πολιτειών, τον Δάγγουστον ντελ Πράτσο, τον αποκαλούμενον «Δίτλ Όγκι», δια τον οποίον ελέγχετο ότι θα ηγνώνοντο να εκδώση και την αδελφήν του αυτήν εάν εύρισκε καλήν τιμήν. Ο Δίτλ Όγκι επρομήθευε τα λαϊκά σπρώματα της Νέας Υόρκης, παραλαμβάνων τα ναρ-

κωτικά τα οποία απέστέλλεν ο Έβλι εις τας Ηνωμένους Πολιτείας, υπό μορφήν αποστολών καμουφλαρισμένων εις έντυκα, βιβλία, ρουχισμόν και αγροτικά εργαλεία.

Ο Έβλι ισχυρίζετο πάντοτε ότι ουδέποτε εφόρτωνεν αυτούς ο ίδιος ποσότητα τινα ναρκωτικών δι' Αμερικήν αλλά εφέθετο ή απλώς εστρεφόσθη. Τα φορτία του τα απέστέλλεν εις Αμερικήν διὰ δικτύου πρακτορίων. Τόσον αυτούς ο ίδιος όσον και ο αδελφός του παρέμενον ασασείς εις το προσκήνιον και εκαρπούντο περισσότερα των 50.000 δολλαρίων μηνιαίας, ως κέρδη μόνον από τας συναλλαγάς με τον Βογιατζήν. Τα κέρδη Ηλιοπούλου εφόσαν εις μίαν εξάμηρον περίοδον ποσόν Δεσών Αγγλίας 150.000 ήτοι ήμίον του ημισέως εκατομμυρίου δολλαρίων.

Παυσοχρόνως με την διευρύνσιν της φήμης του, ο Έβλι συνεκέντρωσε μεγαλυτέρας ακόμη εργασίας. Καμί δουρατιαζέρ, ταχυδρομικί και πλείστοι άλλοι προσέφεροντο να τον υπηρετήσαν. Οι σύνθετοι και αι εμπορικαί του συναλλαγαί επεξετίθειοντο εις νέας πόλεις και χώρας. Ήνός του πρώτου μόνον έτους από της ενάρξεως των εργασιών του ο Ηλιόπουλος απέκτησε πρόπταρας όχι μόνον της Κίνας, Γαλλίας και Ηνωμ. Πολιτείας, αλλά επίσης εις Βελγία, Τουρκία, Αίγυπτον, Ιταλίαν, Γερμανίαν, Ιταλίαν. Είς τον κόρον των ναρκωτικών απέθη ο μεριστός, ο εδουτυλοδεικτοόμενος ο απόγειος πάντοτε ενδεσμεύμενος δωρόνος του κλάδου. Είς το Παρίσι είχε φήμην έιδέρ συγγάμων εις τα καλύτερα κερφή των βουλεβάρτων, άφύσος, φέρον πάντοτε μπιστοσίαν με χρυσήν λαβήν, η οποία απετέλει εν είδος οικοσύμμου. Βαρόριτες αφειδώς τα χρήματα προήρουν του και απέθη το επίκεντρον διασκέδαστων εις τή δειψία, τας υποδόρμιας, τα καμπαρά και την Όπερα, συγκυριζόμενον πάντοτε περί εωτών ένα εωμόν γυναικών, όπου ο καμπαριότης έφρεν αφειδώς.

Μία των γυναικών αυτών ήτο κόμη επισφάνος Γάλλου και έλαστός αρχοντικής οικογενείας. Η νεάνις αυτή ετίθηε μίαν άνάρετον ζωήν, μέχρις ότου συνήγησε τον Έβλι, ο όσος και την εσαγήσευε, αφού κατάβηθε να την πείσῃ ότι θα την ενμοιρίθετο. Την επομένη της εδηλώσεως, ότι αυτή είχε παρανοήσῃ τα λεγόμενα του και την «άθησε» υπόσχρησιν του. Η νεάνις άλλην αφρότερα ανεκάλεσεν ότι ο Έβλι ήτο συνελιδικός και ότι αυτή είχε μολυνθεί με την ασθένεια αυτήν παρ' αυτού.

Ο Έβλι και ο αδελφός του είχαν προβιδή εις συμφωνίαν με ανώτερον αξιωματικόν της Παρισινής Αστυνομίας, κατά την οποίαν εφόσαν αυτοί απειλάμενον να μη διαδέσων τα προϊόντα των εν Γαλλία θα αφιόντο ελεύθεροι να συνεχίσουν την επιχειρηματικήν των δραστηριότητα επί των ναρκωτικών. Ο Έβλι και ο Γεώργιος δεν είχαν επ' αυτού αντιρρήσεις. Είς ανάλλαγμα θα παρέσιν ούτοι εις τον αξιωματικόν αυτών της Αστυνομίας πάσαν πληροφοροσίαν την οποίαν θα ηγνώντο να συλλέξουν διά την δραστηριότητα άλλων επιχειρηματιών ναρκωτικών εν Γαλλία. Διά του πρώτου τούτου οι Ηλιόπουλοι εξεμυθίζον όλους τους συναρμιστάς των. Ο Έβλι είχαν ούτω την αστυνομίαν εις την τάτην του. Είς την ιστορίαν των λαθρεμπορίων ναρκωτικών, απέθη ούτω ο άνευ προηγουμένου Βαρόνος του είδους.

Τόσον εκτεταμένη ήτο η επιχείρησις αυτή μέχρι του 1930 και τόσο ελευθέριως διηδύετο αυτή εν Γαλλία, ώστε εξέπτασε τελικώς διεθνώς σκάνδαλον. Κατά μίαν διάσκεψιν, ήτις συνεκροτήθη εν Λονδίνο προς τον σκοπόν καθιερώσεως ελέγχου επί των χωρών εκείνων αι οποίαι παρασκευάζον ναρκωτικά από ακατέργαστον όπιον ή και από φύλλα κακάουης, αι δραστηριότητες των Αδελφών Ηλιοπούλου ανεφάρθησαν ως ειδικόν θέμα εις την ημερίσαν διάταξιν της διασκεύσεως. Η Γαλλική αντιπροσωπευτική εδήλωσεν από της πρώτης στιγμής, ότι οιαδήποτε σχέτησις επί του κ. Μ. Ντεβινά, διευθύνοντας το εργοστάσιον της Αγίας Γενεβιέβης, το οποίον επρομήθευεν εις τους Ηλιοπούλους τας πλείστας των επιτηχευομένων υπ' αυτών παραγγελιών, δια έδει να διεξήγετο μελετιζόμενον των θυρών και με αποκλεισμένον οποσδήποτε της παρουσίας του κοινού, είτε και αντιπροσώπων του Τύπου.

Η επιθυμία της Παλλικής Αντιπροσωπείας εγένετο δεκτή μέχρι μόνον της στιγμής, καθ' ην ήλθε προς συζήτησιν εις την Ολομέλειαν και εν ανοικτή συνεδρίαση το θέμα του παραπάνω εμπόριου. Τότε ηγήθη και εβήλωσα, ότι ενώ εσευρομένη οδηγίαν εκ μέρους της Κυβερνήσεώς μου, δια να συναινέσω εις την μη συζήτησιν εν δημοσία συνεδρίαση της υποθέσεως των Αδελφών Ηλιοπούλου. Αφού αι πλείστα των εμπορικών συναλλαγών του Έθι είχαν μετασηφισθή προς τας Ηνωμένας Πολιτείας, επροσέθημν να επιδιώξω, όπως καταγραφούν εις τα επίσημα πρακτικά μερικά από τας πλέον σημαντικές δραστηριότητάς των.

Ο σέρ Μάλκολμ Ντέλειβιν, Βρετανός Αντιπρόσωπος, υποστήριξεν αρμένως την εμμονήν μου ταύτην, εις δημοσίαν συζήτησιν. Ο Γάλλος εκπρόσωπος με έσυρε κατά μόνον αλίγον αργότερον και εβέβησε την λήπην του και την συγγνώμην του διά τον όλον εκ μέρους του χειρισμόν της υποθέσεως. «Ήμην υποχρεωμένος, μοί εξήγγησεν, να επιστήσω την καλειμένην των θυρών συζήτησιν του θέματος αυτού. Αι οδηγίαι της Κυβερνήσεώς μου επιτάσσουσιν να απαλείψω το όνομα του κ. Μ. Ντεβινό, διότι ούτως χαιρεί της άκρας εκτιμήσεως του πρωθυπουργού μας, μου είπεν απαισιόφρωνως εν συνόψει.

Εως την επακολούθησαν ανοικτήν συζήτησιν διά τον Έθιν, η Ιστορία εβετέθη καθ' ον βαθμόν ήτο τότε γνωστή. Η Γαλλική Κυβέρνησις δεν ήλπιζε πλέον ότι θα ήδύνατο να συγκρατήσθαι τα γεγονότα εν σιωπή και εντός κλειστών θυρών. Είχεν ήδη φημισθή σειρά αλύκηντος νόμων επιβάλλουσα τον έλεγχον επί των ναρκωτικών, χάριν της αυστηράς συμμορφώσεως της Παλλίας προς τα αποφασισθέντα κατά την διεθνή διάσκεψιν της Γενεύης το 1900, εις την οποίαν αι πλείστα εκ των πεπολιτισμένων χωρών της Γής είχαν λάβη μέρος και συναπαρτήθη την συμφωνίαν. Αι Γαλλικαί Αρχαί προεδιοποιήσαν τότε άπαντα τα παρόντα ναρκωτικά εργοστάσια, να διακόψουν την παραγωγήν των εντός τριών μηνών, διότι άλλως θα είχαν να αντιμετωπίσουν εξαιρετικούς βαρείας ποινάς. Τα ναρκωτικά τα απαιτούμενα δια την Ιατρικήν και τας επιστημονικάς εργασίας θα παρήγγοντο εφεξής μόνον εις περιορισμένους ποσότητας και υπό συνεχή και αυστηράν κυβερνητικήν έλεγχον.

Μερικοί εκ των αισιοδόξων και δυναμικών στελεχών της Αντνωμίας επέμνην τότε ότι αι τεθέντες εις εφαρμογήν νέοι νόμοι θα κατέστρεφον τον Έθιν και τον αδελφόν του, αλλ' ο Ηλιοπούλος είχεν επένδυσιν πάρα πολλά διά να μη αντιδράσθαι και ανηγγήρη αιμάτως. Κατόπιν επεισιγάζει αποφασισώς του, τα εργοστάσια τα οποία επρομήθευσον αυτά τα ναρκωτικά εν Παλλία, εσυσκευάζαν τα φραγεία των και τον μηχανικόν εξοπλισμόν των, ομοί δε μετά του πεπειραμένου αυτών προσωπικού τα απέστειλαν εις Κωνσταντινούπολιν.

Εκείθεν, με την υποστήριξιν του Ντεβινό εκ Παρισίων, ο Έθιν διαδεδοίτο τους πελάτας του ότι η παραγωγή του όχι μόνον δεν θα εμειούτο, αλλ' αντιθέτως θα ηβξάνεν και ότι θα ήτο δυνατόν εις αυτόν να αποστέλλη από την Κωνσταντινούπολιν οποιαδήποτε ποσότητα ναρκωτικών προς μεταφόρτσιν μέσω των μεγάλων λιμένων Μασσαλίας, Τερντέτης, Αμβέρτης, Ρόττερδαμ και Αμβούργου. Η εν Τουρκία νομιμοσία κατά την εποχήν εκείνην δεν απηγγέρευε την παραγωγήν ναρκωτικών οποιαδήποτε της χώρας.

Το Πραξείον μας είχε πολύ καλώς τηγάς πληροφοριών εις Τουρκίαν. Κατόπιν οδηγίαν τας οποίας απέστειλα προσωπικώς οι πρώτοι τας, μας ανέφερον τακτικώς τι συνέβαινε με τας διαδικασίας εις λειτουργίαν νέας εγκαταστάσεις παραγωγής ναρκωτικών αιτινες είχαν ανεγερθή εις την περιοχήν της Κωνσταντινουπόλεως, την γνωστήν από την εποχήν του Βυζαντίου με το όνομα αγρούτων κέρασιν. Αι πληροφορίες αύται μετεβλήθησαν κατόπιν οδηγίαν μου εις τον εν Τουρκία πρεσβευτήν μας, δεδωμένου ότι απετέλουν θέμα ενδιαφέρον αμετάφωτον τας Κυβερνήσεις Ηνωμένων Πολιτειών και Τουρκίας.

Την παραμονήν των Χριστουγέννων δηλαδή μερικώς εβδομάδας μόλις μετά την μετάδοσιν των πληροφοριών μας ταύτων εις τον εν Τουρκία πρεσβευτήν των Ηνωμ. Πολιτειών, ούτως απεφάσισε να συναμύλησθαι επί της καταστάσεως ταύτης με τον αρχηγόν του Τουρκικού Κράτους, τον πρόεδρον Κεμάλ Ατατούρκ, τον αποκαλούμενον και Γαζή. Ο πρεσβευτής μας διεμερίστωσε την εμμονήν του επί τής κρίσεως και φηρηκευτικής βάσεως. Είπεν εις τον Τούρκον Ηγέτην.

«Ως Χριστιανός, πιστεύω εις την μεγάλην δύναμιν του Προφήτου Μωάμεθ. Κλαί' όμοιον τρόπον και σεις πρέπει να πιστεύητε εις τον Ιησούν Χριστόν γνωρίζοντες την δύναμιν την οποίαν είχαν ο Χριστός, να θεραπεύη επί παραδείγματι μίαν παράλυτον χείρα, με μίαν του μόνο λέξιν». Ο Κεμάλ Ατατούρκ ήκουεν με σεβασμόν αλλά δεν έδωκεν απάντησιν. Ο πρέσβυς μας συνέχισε: «Έχετε την δύναμιν να κλείσητε τα εργοστάσια αυτά, που εκχύνουν δηλητήριον και εις την χώραν μας αλλά και εις άλλας χώρας». Ακούσθησθε δε διαβίβασ εις τον πρόεδρον της Τουρκικής Δημοκρατίας πληροφορίας, τας οποίας ούτως ίσως να μη εγνώριζε προσωπικώς, παρ' όλον ότι η όλη υπόθεσις δεν αποτελεί μυστικόν δια την τουρκικήν διοίκησιν. Ο Κεμάλ Ατατούρκ ηρώτησεν: «Αυτά που μου λέγεται είναι εξηγησιμώμενα».

«Μάλιστα. Κύριε είναι. Όλοι αυτοί αι πληροφορία και αι λεπτομέρειαι είναι γνωσταί εις πλείστους έτους και εκ της Αμερικανικής αλλά και εκ της Τουρκικής Κυβερνήσεως». Μετά σιγήν τινα ο Τούρκος Πρόεδρος είπεν εις τον Πρόεδρόν μας: «Θα αναλάβω εγώ προσωπικώς το θέμα τούτο».

Την επομένην πρωΐαν—ημέρα Χριστουγέννων—ο Κεμάλ Ατατούρκ μετέθε προσωπικώς ο ίδιος εις την περιοχήν του «χρυσού κέρατος» και εναπέστειπεν αυτοπροσώπως εις την σφράγιτιν όλων των ενόσων εργοστασίων, όπως χριστουγεννιάτικο δώρο προς τον αμερικανικό λαόν.

Αλλά το δικτύον το οποίον ο Έθιν είχε συλλάβη και δημιουργήσει και τα τεράστια ποσά τα οποία είχε τώρα εις την διάθεσίν του, δεν ήμπορούσαν να εξουδετερωθούν έτσι ευκόλως. Ο Βαρώνας των ναρκωτικών, ανέβηκε άλλα εργοστάσια και εις την Τουρκίαν και αλλαγώ δια να εκτελούν τας παρατηρήσεις του και η λειτουργία της αυτοκρατορίας του εσυγκινήθη ακόμη. Λόγω του μεγίστου ενδιαφέροντος της υποθέσεως ταύτης, είχαν καθιερωθή ένα σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών με τους επί των ναρκωτικών εντεταλμένους των πλείστον ευρωπαϊκών χωρών απ' ευθείας. Ήμην ούτω εις θέσιν να καταστώζω αυτός με τα παρακινήσια και την δραστηριότητα των συνενόγων του Ηλιοπούλου εις τας Ηνωμένας Πολιτείας. Κατεκλυζόμεθα από παντοειδείς πληροφορίας φαινομενικώς ασυνδέτων μεταξύ των γεγονότων. Τότε έλαβε χώραν ένα γεγονός, το οποίον εδημιούργησεν αίσθησιν εις όλους μας. Ο Έλληνας επίσης Γκουργιεβίδης, ο οποίος είχε εισαγάγη αρχικώς τον Έθιν εις το εμπόριον, εφιλότησε μαζί του. Συνομήσας απ' ευθείας τον Ηλιοπούλου κατηγγόρησεν αυτόν, ότι ούτως είχε καταδώσει εις τας Αρχάς πληροφορίας περί φορτίων τινων ναρκωτικών τα οποία είχαν αγορασθή ο Γκουργιεβίδης. Τούτο δε απέληξε εις την κατάσχεσιν των φορτίων τούτων με τεραστίαν οικονομικήν ζημίαν διά τον Γκουργιεβίδην. Αμεμήμονος ο Έθιν, εδειπνε: την ημέραν εκείνην εις την οικίαν του Γάλλου πολιτικού ηγέτου. Διαφεύδων προς τον Γκουργιεβίδην, ότι θα ήτο ποτέ δυνατόν να είχε διαπράξη τοιαύτην πράξιν, έσπευσεν να εξεφανισθή δρόμως. Ο Γκουργιεβίδης μετέθε τότε εις την Παλλικήν Αστυνομίαν και κατήγγειλε τον Έθιν ως λαθρεμπόρον ναρκωτικών, πράγμα όμως το οποίον, ως είδαμεν ανωτέρω, ηγγόριζεν ήδη η Γαλλική Αστυνομία. Οπωσδήποτε όμως, η τελευταία αύτη δεν ήτο εις γνώσιν ωρισμένων λεπτομερειών τας οποίας και έμαθε παρά του Γκουργιεβίδη, συμπεριλαμβανόμενον και αποδείξεων, σχετικών με ειδήματα του Βογιατζί εκ Κίνας, συμποσούμενα εις Δολλ. 800.000 δια χρονικήν περίοδον (6) μηνών. Με αυτήν την συγκεκριμένην καταγγελίαν η Παλλική Κυβέρνησις καθώρθησεν να δράσθαι. Κατήγγειλε τέσιν προς ημάς, όσον και προς άλλας χώρας, ότι πιθανώς ε-

πέντε μία διάσπασις εις τους κύκλους των λαθρεμπόρων. Ενώλεσαν εν συνεχεία τον Έλι και επέδειξαν αυτό τας αποδείξεις των εκ Κίνας εμβασμάτων του Ιωάννη Βογιατζή, γνωστού λαθρεμπόρου ναρκωτικών επί πολλά έτη, και εξήγησαν από τον Έλι να αποδείξει από ποίον νομότυπον εμπορικήν δολοφονίαν είχε ούτως καρπωθή τα 800.000 δολάρια. Ο Ηλιόπουλος, ως είναι ευνόητος, δεν ηνυπόθη να παράσχη πειστικές εξηγήσεις και απηλόθη εκ της χώρας.

Η κρίσιμος διάσπασις της σπείρας δεν προήλθεν απευθείας από τον Έλι, αλλά δια του Λίτλ Όργκι, ο οποίος διεδράματιζε διεθνή ρόλον, ως Ανωτάτη Βυτελεστική Εξουσία εις τον εν Ηνωμέναις Πολιτείαις Κλάδον πολιφρεως του Ηλιόπουλου. Ουδέποτε ηνυπόθημεν να αποκαλύψωμεν τον απ' ευθείας σύνδεσμον αυτού τών πολιφρεωμένων χαμερπών τύπων με τον Έλι. Εφημερίζαμεν όμως ότι ηρέσκετο να ποιήσει τον γυναικείον υπόκοσμον με συμπάντια, συναναστρεφόμενος με τας πλέον καμφομενάς κυρίας κατά την διάρκειαν των συγχών ταξιδίων του εις Ευρώπην.

Αι σπείραι του αμερικανικού υπόκοσμου εις τον οποίον ο Λίτλ Όργκι ανήκει, είχαν εντοπίση την δραστηριότητά των εις την εκμετάλλευσιν κοινωνικών φιθόρων ή σκαφάδων, συμπεριλαμβανομένης θεδαίως και της προμηθευίας ναρκωτικών. Μία ομάδα διαρρένετο από τους Λέπκι και Βάτος, μία άλλη ομάδα από τους Άλ. Σπίτσερ, Άμπε Σιν, τον μικρομύστην Φελάσιον και υπήρχον επίσης οι ομάδες του Λουζβίνου Άντελμαν και αδελφών Νιούμαν.

Οι Νιούμαν—εις την πραγματικότητα επρόκειτο περί των Γεωργίου, Καρόλου και Χάρυ Νέινιτις—επιγράφοντα σχεδόν επί δύο δεκαετίες εις την πολυτελή εγκατάστασιν των εν Νέα Υόρκη. Αι προμήθειαι των εις ναρκωτικά ήρχοντο αρχικώς μέσω ενός απόμου ομοιωζόμενου Λασιόβικου Λύον, εκ Παρισίων. Ο Λύον ήτο πρόκτωρ του Ηλιόπουλου. Οι Νιούμανσ από της ιδιότης των πλευράς, ήσαν οι μεγάλοι προμηθευταί όλων των ομάδων εις κάθε σημείον των Ηνωμένων Πολιτειών, συμπεριλαμβανομένης και της ομάδος του Ντάτζ Σούλτζ.

Σύνδεσμος μεταξύ των Ηλιόπουλου και των αδελφών Νιούμανσ ήτο ένας και τον μεγάλον Γκάγκστερς της Αμερικής ασ' ετέρου, ήτο ο Λίτλ Όργκι.

Είς τον υπόκοσμον της Ευρώπης και της Αμερικής, ο Λίτλ Όργκι ήτο μία γνωστή φυσιογνωμία. Επ' εκ των φορτίων του, όπερ είχαν χαρακτηρησθή ως περιέχον αμάλλιαν εν' ω εν τη πραγματικότητι περιείχε ναρκωτικά αξίας δολλ. 3.000.000, προσεχόμενον δια τας Νιούμανσ, κατεσχέθη υπό του Τελανίου. Η ζημία ήτο τεραστία, αλλά και τα κέρδη των λαθρεμπόρων τόσον μεγάλα, ώστε οι Νιούμανσ έπαιον απλώς εις τον Λίτλ Όργκι: «Φέρε μας όσον ημπορήσ ημάμη περισσότερο, αλλά φέρετα γρήγορα». Ο Λίτλ Όργκι συνεμορφώθη. Αυτός ο άνθρωπος με την ανοικτήν δερμάτινην κουκούλα, υπήρξεν χωρίς αμειδιόλαν ένας από τους μεγαλύτερους λαθρεμπόρους που έδρασαν ποτέ εις τας Ηνωμέναις Πολιτείας. Η συνολική αξία των φορτίων του ναρκωτικών τα οποία εισήγαγεν εις Ηνωμέναις Πολιτείας, πωδιαν να έφθασε το ποσόν των 50.000.000 δολαρίων.

Δεν απελάθωμεν ούτε εφελκίσωμεν τον Λίτλ Όργκι, γενομάς δικοι τον οποίον δεν δύναμαι να παρουσιάσω καμμία δικαιοσύνη. Είχαμεν πλήρη εγκέλλον δια τον άνθρωπον αυτόν και μέγα αριθμόν εγγράφων διακαρτηριών, προσωπικών ή συγγενικών. Επισκέφθημεν πολλές φορές τον τοπικόν Εισαγγελέα με αποδείξεις, δια τας οποίας επιστεύομεν ότι ήσαν αρκεταί δια να στηρίξουν την έκδοσιν εντάλματος εκανάτου του. Και κώδη φοράν η αίτησίς μας προς νόμιμον εμείρηκόν μας επιστερέροτο μνηστέλεστος. Και όταν προσεπαθήσαμε να εμποδίσωμε τον Λίτλ Όργκι από του να αναχωρήσει εις την Ευρώπην, μαρκεσί από τούς πολιτικούς του φίλους, εδωκεμολογήσαν τοιοτόν όδρυσον, ώστε το Υπουργείον των Εξωτερικών να αναγκασθή να τον εκδώση διαβατήριον.

Κατήρσιτα μίση ανθολογήσαν εκ του μαύρου πύργου του διεθνούς Πραξίου, περιλαμβανούσαν τους διασημότερους εκ

των λαθρεμπόρων ναρκωτικών, της καταγωγής των, της δράσεώς των, των κατά καιρούς ηνωμένων συλλήψεών των, τας καταδικάσ εις τας οποίας είχαν καταδικασθή ως και ποικίλων άλλων λεπτομερειών. Ο Λίτλ Όργκι έφεροτο με τον αριθμόν 89 εις τον κατάλογον αυτόν. Αντήγραφα τού καταλόγου τούτου εστάλησαν εις όπαντα τα ανά τας διαφόρους χώρας της γης προξενεία μας.

Όλίγον μετά την συμπλήρωσιν και διανομήν του εν λόγω καταλόγου, έλαθον σήμα εκ μέρους του εν Κων/πόλει αγρόπνου και κινουού προξένου μας Τσάρλς Άλλεν. Ο Άλλεν ετηλεγράφησε ότι ο υπ' αριθμ. 89 ευρισκετο εις το Γραφείον του προσπαθών να επιτύχη την παράτασιν του διαβατηρίου του και ότι μάλιστα είχε παρατηρήσει μίαν μεταβλήθη επί του σώματος του διαβατηρίου. Πρώτα δε ο Πρόξενος το Γραφείον Ναρκωτικών τι θα έπρεπε να ενεργήσει εις την περίστασιν. Επελάθωμεν θεαίως να είχαν εις χείρας μου τον Λίτλ Όργκι, αλλά περισσότερο και από τον Όργκι, επεδόμομεν να είχαν τον Ηλιόπουλον. Δια να συλλάβωμεν οιοδήποτε εκ αυτών θα έπρεπε να είχαμεν ισχυράς αποδείξεις, όχι μόνο προς στηρίξιν της ποιότητος ενεργείας μας, άλλ' επίσης και δια να εξουδετερώσωμεν την μεγίστην πολιτικην επίσησιν την οποίαν ούτος διέθετο τον την οποίαν προσπαθούσαν να ρύθουν εντός του παιγιδίου και να εκμεταλλευθούν.

Ετηλεγράφησα προς τον Άλλεν εις Κωνσταντινούπολην: «Αναφέρεται αναγκαστήριον και προσομίον». Μετά δύο ημέρας ήλθεν η απάντησις: «Με το αυριανόν Σειμπλόν Εξπρές, προορισμός Βερολίνον».

Αλλά, διατί το Βερολίνο; Δεν είχαμεν ενδείξεις, αλλά κάτι μου έλεγε ότι το ταξείδιον τούτο ήτο σημαντικό. Το πλήρωμα του χρόνου θα έφθασε τώρα. Ετηλεγράφησα εις τας Γερμανικάς Αρχάς: «Ο Λίτλ Όργκι, διεθνής έμπορος ναρκωτικών ευρισκετο κατ' αλήθειαν». Όταν έφθασε, Γερμανοί μυστικοί Αστυνομικοί εισήλθον εις το διαμερίσμα του επί της αμαξοστοιχίας. Ο Όργκι θα ήπρεπε να υποβιβάσθ ή κάτι λόγω της καθυστέρησεως εις το άνοιγμα των θυρών του βαγόνιου του τρένου. Καθ' ην στιγμήν τον επιτήρησαν οι Αστυνομικοί, έρριψε ένα κομμάτι χαρτί από το παράθυρον. Ήταν ένα μικρόν χαρτάκι με δύο λέξεις μόνον. Η μία έλεγε «Ντερόν». Επρόκειτο περί του Γαλλικού εργατάσιου που παρεσκεύαζε μορφίνη εις την κωήνην δια του Έλι. Τούτο ήτο ο πρώτος αναγνωσθήτης κλήσις μεταξύ του Έλι και του Λίτλ Όργκι.

Η δευτέρα λέξις έλεγε «Άποκ». Αυτό απεκαλύφθη ότι απετέλει την τηλεγραφικην διεθνυσιν μιας γυναικός που διέμενε στο Βερολίνο με έκαν ονόματι Σάτζα Μόσσε, ένα διάστημα διεθνή, κατάσκοπο, για τον οποίον υπήρχεν επίσης η πληροφορία ότι ευρισκετο συνδεόμενος με τον κύκλον του Έλι. Ο Μόσσεσ συνελήφθη, εκ της ερυσίνης δε του οικίματος εις το οποίον διέμενε ήλθον εις φως έγγραφα και λογιστικά ένδελια, από τα οποία απεδεικνύετο ότι ο Μόσσεσ έδρα ως ενδιάμεσος εις τας συναλλαγάς του Ηλιόπουλου εν Ευρώπη, του Βογιατζή εις την Ανατολήν και του Λίτλ Όργκι εις Νέαν Υόρκην.

Έγγραφα ευρεθέντα επί του Λίτλ Όργκι διηκάλυψαν την Γερμανικην Αστυνομίαν να κατασχη 250 κιάλα μορφίνης εις τον ελεύθερον λιμένα του Αμβούργου εντός μιας αποθήκης. Ο ιδιοκτήτης ταύτης εδήλωσεν ότι δεν ηνυπόθηεν τίποτε άλλο, εντός από το γεγονός ότι τα καλάδια εντός των οποίων ήτο συσκευασμένη η μορφίνη ανήκον εις κινουόν ονομαζόμενον Κορλ Φρανκ. Η μορφίνη αυτή είχε φθάσει εις Αμβούργον εν Πράγας, ένθα είχαν αποσπείθη εκ Κωνσταντινουπόλεως.

Με την σύλληψη του Λίτλ Όργκι, συνεργάται του Συνδικάτου ευρίσταν απομακρυσμένοι μεταξύ των, επιστημόνδων και εξουδετερώθησαν. Ως εκ του διεθνούς δικτύου πληροφοριών, μας δια την δραστηριότητα του συνδικάτου των Ηλιόπουλου, οι Βρετανικά Αρχαί εις το ΤΙΕΝΤΣΙΝ της Κίνας, ηνυπόθησαν να επισκεπτόμεν εις τον Ρόσσε,

Πασσά (δηλ. τον Σαρ Τόμας Γουέντφελ Ράσελ) όστις ευρίσκει επί κεφαλής του Αιγυπτιακού Γραφείου εξουδετερώσεως ναρκωτικών, ότι ο Ιωάννης Βογιατζής εκόπεσε να κατέλθει συντόμως εν Κίνας εις Ελλάδα, διερχόμενος εξ Αιγύπτου.

Ο Βογιατζής επέβη υπό παρακολούθησιν καθ' όλην την διαδρομήν του ταξιδίου του υπό πρακτόριον όλιον των ενδιαμέσων Κρατών. Τον κινήσαν να φθάση ανεπιτήρητος εις Αίγυπτον, όπου διαπιστώσκει ημέρας τινος, παύσων εις τον Άλεξανδρείαν Χρηματιστήριον. Τότε επιβιβάσθη πλοίου με προσωριμίων τον Πειραιά, εις Ελλάδα. Οι Αιγύπτιοι Αστυνομικοί κληροφόντες υπό τον Ράσελ Πασσά άνοίξαν τις αστυνομικές του που ήσαν πολύ θραεές και τις διερεύνησαν λεπτομερώς. Βεβαίως, δεν ανακαλύφθησαν ναρκωτικά, ούτε άλλωστε υπήρχε και κανείς που να περιμένει κάτι τέτοιο, διότι ο Βογιατζής ήσαν ανώτατος τσιούνης ελαφρότητος. Εάν όμως δεν ανακαλύφθησαν ναρκωτικά, ευρέθησαν εντός των αποσκευών του κάτι άλλα, τα οποία ήσαν απείρως πολυτιμότερα. Επρέθησαν δύο έγγραφα, εκ των οποίων το έν απεδείχθη ότι ήτο το πλήρες μητρώον των ασχολουμένων με το διεθνές λαθρεμπόριον ναρκωτικών, δηλαδή όλους τους ενδιαφερόμενους τους οποίους η σπείρα εφαρμόσει εις τας ανά την υβέρυσσον επιχειρήσεις της. Και ένα Κώδικα, ο οποίος έφεραν εις το φως την κρυπτογραφικήν κλειδα την οποία η σπείρα εφαρμόσει δια τας μεταξών των μελών της συνεννοήσεις.

Ο Κώδιξ ούτος υπήρξεν εν εν των πλέον σημαντικών εγγράφων, τα οποία κατασχέθησαν ποτέ από σπείραν λαθρεμπόριον ναρκωτικών. Περιελάμβανε τα ονόματα των ομάδων του Ηλιοπούλου εις Ευρώπην και της συμμορίας του Βογιατζή εις την Ανατολήν. Περιελάμβανε επίσης τα ονόματα εμπαιρικών εταιρειών, αίτινες εμπορήθουν τα ναρκωτικά εις το παρόσιμον εμπόριον. Αριθμοί κώδικος συνώδεον κάθε ένα εκ των ονομάτων αυτών. Υπήρχον οπωσδήποτε αριθμοί κώδικος δια το όπιον, μορφών, ηρώων και κοκαίνης, δια τας συσκευάς τας χρησιμοποιουμένας προς διουρηνικήν παραγωγήν των ναρκωτικών, ως και εκείνων τα οποία αποτούντο δια την μετατροπή της μορφίνης εις νιαζετιλ-μορφιν, δηλαδή την ηρωΐνην. Αριθμοί κώδικος εδίδοντο επίσης δια μίγματα περιέχοντα αναλογίαν των διαφόρων τύπων ναρκωτικών, ως και δια τους τύπους προελεύσεως αυτών. Ήνας κατάλογος των χρησιμποιουμένων αστυνομικών εταιρειών προτετιθέτω ομοίως, με αριθμούς κώδικος δι' άπάσας τας περιπτώσεις, οι οποίοι ήθελον προκύβη εις την παραγωγή ή ζήτησιν πληροφοριών.

Η λείξι έκλεινε τώρα γύρω από τον Έλι. Η ατμόσφαιρα απέθη απευκτική τριγύρω του. Με την συνήθη αλαζονίαν του έστειλε ένα σύνταγμα μήνυμα εις τον Ράσελ Πασσά, εις Κίεσον. Εγγώριζε την υπόθεσιν του Αίτλ Όγκι και επεδίωκε να παρή εις μίαν θήλωσιν επ' ονόματι του. Επεσθίμει να συναντηθή μετά του Πασσά, ή των αντιπροσώπων του εις Αθήνας. Η εξέλιξις αύτη ήτο τόσο ενδιαφέρουσα εις τα όμματα μας, ώστε ηραγκάστην να αποστείλω έναν Αμερικανόν επιστημον εκ Παρισίων εις το Κάιρον, δια να συμπράξη μετά του αντιπροσώπου του Ράσελ Πασσά κατά την συνάντησιν με τον Ηλιοπούλου.

Εξουθενής, μειλίσις και κρατών το αγόριστο μπαστούνι με την χρυσή λαβήν, ο Έλι εφαρματωσάμενος μίαν θεαματικήν εμφάνισιν. Είχεν έλθει ήβη η ώρα του υπό τον αιγυπτιακόν ήλιον. Ήτο έτοιμος να προή εις μίαν ανοικτήν κατάθεσιν, παρουσιάζων όλα τα γεγονότα, ονόματα, ημερομηνίας και κάθε τι άλλο. Ο μεγαλύτερος διατακτής του δεν αφεώρα το πρόσωπόν του αλλά τον αδελφόν του Γουόριον, δια τον οποίον εκάμενε ότι δεν ήτο αναμενιμένος εις καμίαν από τας μεγάλας συναλλαγάς του.

Η εμφάνισις του κάθε άλλο έδειγνε παρά έναν εγκληματιάν, προσεγγόμενον να ομολογήση. Αντιθέτως ενερσάνθη ως κένταυρον με θευμασίαν ηρεμίαν, αναμνηστικόμενος νοσταλγικάς λεπτομερείας από το θυελλώδες παρελθόν του. Ωμίλησε δια την υπόθεσιν της οικογενείας του, τα παιδικά του χρόνια εις

τον Περαία, την μόρφωσίν του εις το Ρόμπερτ Κόλλετζ Κωνσταντινουπόλεως, τον σύνδεσμόν του με την υψηλή κοινωνίαν — και την τυνηγή έλευσιν κεφαλαίων. Ο Έλι εξέθεσε την ιστορίαν του όχι από τύψεις, αλλά ως είπεν, διότι εκ λάθους συνεδέθη με εν φορτίον μορφίνης κατασχθέν εις μίαν αποθήκην του Αμβούργου, κτόπιν της συλλήψεως του Αίτλ Όγκι.

Ο πιστικός Έλι είπεν εις τους ανθρώπους μας, ότι επιθύμη να εκκαθαρίση τα όνομά του από οιαδήποτε μύλωναι εν της συνδέσεως με αυτήν την μεγάλην επιχείρησιν της διπλής συναλλαγής, η οποία έλαβε χώραν, όταν ο Αίτλ Όγκι παρήγγειλε μορφίνην αξίας δολ. 10.000 από τον Κωνσταντινουπόλει εργοστάσιον των Ντεβίν — Μιχάλαρου.

Ο Αίτλ Όγκι επλήρωσε τους μετρητούς εις δολάρια δια την αποστολήν αυτήν, είπεν ο Έλι. Παρήγγειλε το φορτίον αυτό, υπό τον όρον της συσκευασίας του εις κιβώτια περιέχοντα ανταλλακτικά μηχανών. Ο Παύλος Μιχάλαρος υπεσχέθη να του τα αποστείλη εις Αμερικήν, μετά Αμβούργου.

Άλλ' ο Μιχάλαρος, προσέθεσεν ο Έλι, δεν είχε καμίαν πρόθεσιν να αφήη την μορφίνην αυτήν να φθάση εις Αμερικήν. Ειδοποίησε τον εν Αμβούργω πράκτορά του Γάρλ Φρόνκ. Αυτό το όπιον εμφοτίθετο εν τη πραγματικότητα να πράξη, ήτο να βγάλη τα ναρκωτικά από τα κιβώτια και να αποστείλη μόνον τα ανταλλακτικά των μηχανών εις Αμερικήν, παρασιζόμενος ότι τα υλικόν είχε κληθή καθ' όσον. Ο Μιχάλαρος απέστειλε τα 8 κιβώτια εις τον Κάρλ Φρόνκ εις Αμβούργον, ο οποίος δεν εγγώριζε τι εκ των σχεδίων αυτών και απλώς έλαθεν οδηγίας υπό του Μιχάλαρου να εξεύρη Αμερικανούς δια τα ναρκωτικόν.

Εις τούτο το σημείον ο Έλι ενεπιτέθη ότι επέβη εν κινήσει μία φανταστική ταχυδακτυλουργία. Ο Κάρλ Φρόνκ ήλθεν εις επαφή με ένα παλιόν του φίλον, τον έμπορον ναρκωτικών Γκουρμειβίδη. Θα ήτο άραγε δυνατόν να ενδιερεθή ο Γκουρμειβίδης δια το φορτίον μορφίνης, άπορ ήτο αποθηκευμένον εκείνην την εποχήν εις μίαν αποθήκην του Αμβούργου; Ο Γκουρμειβίδης απήντησε καταφατικώς. Ο πελάτης όστις του ήλθε κατά πρότον εις τον νουν, ήτο ο Αίτλ Όγκι. Επέτυχεν επαφή με τον Αίτλ Όγκι, ο οποίος την εποχήν εκείνη ευρίσκειτο εις Τουρκίαν και του προσέφερε το φορτίον της αποθήκης Αμβούργου.

«Όταν ο Αίτλ Όγκι ήκουσε τας λεπτομερείας, προσέθεσεν ο Έλι, εκνευλισθή, διότι το φορτίον τούτο ανταπεκρίνετο επακριβώς προς εκείνο το όπιον είχε αγοράση από τον Μιχάλαρον και ανέμενεν ήδη να παραλάβη. Δια τούτου μετέβη εσκεπασίμως εις Αμβούργον, όπου αι υποφίαι του επιβεβαιώθησαν. Τού προσέθερετο να αγοράση το ίδιον αυτό εμπόρευμα.

Ο Αίτλ Όγκι, συνέχισεν ο Έλι, επανήλθεν άμέσως εις Κωνσταντινούπολιν δια να αντιμετώπιση τον Μιχάλαρον. Αυτό ήτο ιδιόν μου εμπόρευμα, διεμαρτυρήθη ο Αίτλ Όγκι. Ε εν Αμβούργω πράκτωρ σου προσπάθει να μου κληθή ακόμη μία φορά το αγοράσμένον ήδη εμπόρευμα.

Ο Μιχάλαρος είχε την εικόνα ενός ανθρώπου με χαμίον ηθικό. Επρόκειτο ως επεδίηγε περί λάθους, περί μιάς απιστετούς συμπτώσεως. Επρόκειτο περί άλλου φορτίου μορφίνης το όπιον επίσης είχε προσφερθή δια δολάρων 10.000.

«Η παραγγελία σας, είπεν ο Μιχάλαρος προς τον Αίτλ Όγκι, δεν είχαν ακόμη προλάβει να συσκευασθή.

Ο Γκάγκωστερ αντελήφθη ότι επρόκειτο περί ψεύδους. Απεφάσισε να μεταθή και κάλιν πίσω στο Αμβούργου και να παραλάβη την εκεί αποθηκευμένην μορφίνην, έστω και αν επρόκειτο να φανεση προς τούτο τον Κάρλ Φρόνκ. Προ αυτού όμως είχε να εκκαθαρίση μίαν άλλην υπόθεσιν του Έλι εις Βερολίνον, έμβα μεταβάς συνλήφθη.

Η συλλήψις του Αίτλ Όγκι εις Βερολίνον, η γενομένη μετά την μετάθεσιν των πληροφοριών μας προς τας Γερμανικάς Αρχάς, αδήγησεν εις την υπό τούτων κατάσχεσιν της αποθηκευμένης εις Αμβούργον μορφίνης, και το συνήθησεν αυτό επιστόδιον εδημιούργησε πηγήν γέλωτος μεταξών του υποκόπιου πολλών χωρών.

Ο Έλι απεκάλυψε επίσης λεπτομερείες των ιδίων του Σπιλκόν συναλλαγών. Είς την εν Καίρει συνάντησιν παρεδέχθη ότι επώλησε τέσσαρα μεγάλα φορτία εις ένα Αμερικανόν κακοποιόν, άλλ' εροβεί: ότι αν και το πέμπτον εν συνεχεία φορτίον διωχέσεται δια του ίδιου κακοποιού, ούτως θα επλούτιζε τόσον, ώστε να εγκαταλείψη πλέον το επάγγελμα. Ο Έλι ηκολούθησεν τότε την ηρωικήν οδόν της καταδόσεως προς ένα ανώτερον αξιωματούχον της παρισινής Αστυνομίας, περί του αναμενομένου φορτίου. Ο εν λόγω ανώτερος Γάλλος Αστυνομικός εδοκίμησε με την σειράν του τους ιδικούς μας εις το Γραφείον Ναρκωτικών, ότι κάποιο φορτίον ευρίσκειτο εν πλοο. Δια τας παρασχεθείσας ημιν πληροφορίας περί του ονόματος του κομίζοντος το φορτίον πλοίου ως και του μέρους ενθά τα κειβότια των ναρκωτικών ευρίσκοντο επί του πλοίου, καταδόσαμεν μίαν αμοιβήν εις τον Γάλλον Αστυνομικόν. (Δεν επακαρσίσταμεν την αμοιβήν, ήτις συνήθως ανήρχετο εις Δολλ. 2 την ουγγίαν. Αλλά τούτο μας εφαινετο ήδη ως μία καλή επένδυσις, διότι μεταεβδόμασεν τα κατασχεθέντα εις το Στρατηγικόν Στόκπιλ των Η.Π.Α. ήπερ επλήρωσε τιμήν δολλαρίων δέκα την ουγγίαν, όταν επρομηθεύετο ναρκωτικά από τους κατασκευαστάς κτ' ευθείας).

Ο Ηλιόπουλος απεκάλυψε λεπτομερείας της περιπλόκου τεχνικής των λαθρεμπόρων, ήτις εχρησιμοποιείτο δια την εισαγωγήν ναρκωτικών τόσον εις τας Ην. Πολιτείας όσον και εις άλλας χώρας, συμπεριλαμβανομένης και της κατασκευής μυστικών κρυπτην επί των πλοίων καθ' εν χρόνον ταύτα εναυπηγούτο, ως επί παραδείγματι διάκεινοι ισάτι, και καταπακταί εναποδηρώσεως, ηλεκτροσυγκληθέναι εις τας χαλυβδίνους επενδύσεις του σκάφους.

Μία ασφαλής μέθοδος ήτο να αποστέλλονται αι προμήθειαι εις Νέαν Υόρκην εντός των αποκευών ενός προσώπου ονομαζομένου Κάρλος Φερναντέζ Μπάκουλα, κάποτε επιτετραμμένου του Περού εις Βιέννην και αργότερον εις Όσλο. Ο Μπάκουλα ήτο κάτοχος ενός ανεκτιμητού εγγράφου από της πλευράς των κακοποιών: Διπλωματικού Διαβατηρίου. Είς εξ ταξείδιαι εις Νέαν Υόρκην, μέσω Μαϊάμι, Μόντρεαλ και άλλων σημείων εισόδου εις την αμερικανικήν ήπειρον, ούτως εισήγαγον εντός των Ην. Πολιτειών την απόθεσιν ποσότητος ενός και ημίσεως τόννου ηρωίνης. Πωλουμένη αυσκαυάστος εις τους λιανοπωλητάς εν Ηνωμ. Πολιτείαις, η αξία της ποσότητος ταύτης θα ανήρχετο εις Δολλάρια 37.000.000. Κατάλληλος συσκευασία υπό των λιανοπωλητών, ηδύνατο να αναβιβάσθην την αξίαν της εις άνω των 300.000.000 δολλαρίων.

Ο Μπάκουλα ήταν ένας πτωχός συγγενής εις την κατηγορίαν αυτήν του υποκόσμου. Ήτο εν τάξει εφ' όσον οι άλλοι ήσαν εις θέσιν να τον προστατεύσιν. Αλλά τούτο δεν ήτο πάντοτε δυνατόν ειδικώς εις την ζούγκλαν του Μανχάτταν.

Είς εν εκ των ταξείδιων του ο Μπάκουλα κτέλεισεν εις τι ξενοδοχείον της Νέας Υόρκης, με 150 χιλιογράμμια ηρωίνης εις τας αποσκευάς του, την οποίαν και προσπέθει να διαθήσθην. Αχάμην και την ημέραν εκείνην η χονδρική αξία της ανήρχετο 400.000. Με ένα από τα μέλη της αμερικανικής ομάδος ο Μπάκουλα απέστειλε 50 χιλιογράμμια εις κάποιον υποθήριον αγοραστήν, κρατήσας την υπόλοιπον ίνα την αποστείλῃ όταν θα εισέπραττε την αναλογούσαν αυτό πληρωμήν. Ο επιφορτισθείς με την μεταφοράν, επέστρεψεν εντός ολίγου εις το ξενοδοχείον του Μπάκουλα με το κεφάλι του αμφορτον και ζευμένο, δηλώσας ότι καθ' οδόν εσταματήθη υπό μιας σπείρας και εληστεύθη.

Ο Μπάκουλα εφορηθήθη από την ζυμάν του και κατέστη προσεκτικός. Ολίγας ημέρας αργότερον ένας επιτιπέτης εισήλθεν εις το δωμάτιον του ξενοδοχείου του. «Το όνομά σου είναι Πιόνα Ντάιμονδ», εδήλωσεν ο επισκεπτής ηρώχως. Ο περσοειδής διπλωμάτης είχεν ακούσει το όνομα του αμερικανού τούτου γκάγκστερ, άλλ' εξέπληθη από την προσήναιαν και το μεριδιάμα ενός υψηλού, ισχυρού νέου, ο οποίος ηρώτησεν εάν θα ηδύνατο να εισέλθῃ εις το δωμάτιον δια μίαν στιγμήν. «Ήχουσα δια την ατυχή απώλειαν της ηρωίνης σου» του είπεν ο Ντά-

ιμόνδ. «Πιθανόν να ημπορέσω να σας βοηθήσω να ανακτήσετε ένα τμήμα ταύτης. Είναι διαβολικό να χαθή έτιτι ένα φορτίο ηρωίνης θάρους 50 κιλών. Ίσως κατορθώσω να σας επιστραφή ολόκληρος η ποσότης. Γνωρίζω πολλά από τα παιδιά».

Ο Μπάκουλα ήκουσε. Είχε συνεργασθή με τους Νιούμανς. Εγγώριζε την φήμη του συνομιλήτου του, ως βολοφόνου. Μελονότι ήτο σχεδόν βέβαιος ότι ο Ντάιμόνδ ήτο μεταξύ αυτών που διέπραξαν την κλοπήν, του είπε με την καλύτεραν του νοτιαμερικανικήν προσφοράν: Θα είμαι ευτυχής δι' ότι δήποτε ημπορέσητε να κάμωτε. Η επωδύμια μου είναι να ανακτήσω την κλοπεύσιν ποσότητων.

Η ωραία μορφή του Ντάιμόνδ εσκιόθη και εκκυθρόπατα. «Σας φειράσκαε έρωματάριμα σ' αυτή τη δουλειά οι καρχαρίζι» είπε με μεγάλη αγανάκτησιν.

Ο Μπάκουλα το παρεδέχθη.

Δύο ημέρας αργότερα ο Ντάιμόνδ ξεναγήρισε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του Μπάκουλα, με 30 κιλά ηρωίνης, μέσα σε μια θαλίτσα. Αεχρησιμοποίησα τα υπόλοιπα 20 κιλά δια να τους πληρώσω», επεξήγησε διαστικώς ο Γκάγκστερ. Δεν ανέφερε ποίον επλήρωσε δια την εξαγοράν, ούτε δε δεξιάς και ο Μπάκουλα τον ηρώτησε. Καθώς ο Μπάκουλα εστίαζε την ηρωίην μέσα εις μίαν από τις θαλίτσες του, ο Ντάιμόνδ τον παρετήριε με όφους επαγγελματικού ενδιαφέροντος. «Και αυτή η ποσότης θα ημπορούσε να σας κλαπή, επίσης» προειδοποίησε τον Μπάκουλα.

Ο Μπάκουλα απήντησεν, «δεν έχω άλλο μέρος δια να την βάλω».

—«Πόση είναι η όλη ποσότης που έχεις»;

—«Με τα τριάντα που μου έφερες, 130 κιλά εν όλω».

—«Είσαι κόπανος. Κάποιος θα μητ' εδώ μέσα. Δεν ημπορείς να την αφήσεις εδώ, θα ανησυχήσα πολύ γι' αυτό. Το ασφαλέστερο είναι να την μεταφέρης κάπου αλλού. Υπάρχει ένα ξενοδοχείο στην συνοικία Ντάουτσον, όπου έχω δωμάτιο. Κανείς δεν θα ημπορούσε να την περάσῃ εκεί».

Ο Μπάκουλα ήρχισε να αντιλέγη, άλλ' ο Ντάιμόνδ το παρέελεψε. Το εμπόρημα θα έπρεπε να προστατευθῃ. «Θα ήτο καλύτερον να βάλωμεν εις τον οποίον έχω εμπιστοσύνην να φυλάτῃ το εμπόρημα ακόμη και εκεί, ώστε να παρακολουθῇ μήπως πάρη κανείς από τους μέσα μεριδιά».

Ο Μπάκουλα, εφ' ενός μεν εφοβούμενος μήπως χαθή ελόκληρος η ποσότης των 130 κιλών, εφ' ετέρου δε φοβούμενος και τον ίδιο τον γκάγκστερ, αποταλαίς υπό της ευρωπαϊκής πεισπείρας δια να απαλλαγῇ από τον Μπάκουλα. Πώς απηρώδως ενήργησεν ο αμερικανός γκάγκστερ δια να απαλλαγῇ απο τον διαρισθέντα «φύλακα», ή τι του είχεν υποσχεθῆ ο Ντάιμόνδ, δεν θα γνωσθῇ ποτέ. Το πτώμα του ευρέθη την επομένην ημέραν εις το ξενοδοχείον, όπου υπετίθετο ότι εφύλαττε την ηρωίην. Οι καρποί των χειρών του είχον σχισθῆ, ώστε να δίδη την εντύπωσιν μιας πιθανής αυτοκτονίας. Εάν ήτο αυτοκτονία ή μία γκαγκστερικής μορφῆς θολοφονία εν ψυχρῷ, απετέλεσε πρόσθετον αίνιγμα. Τα 130 κιλά ηρωίνης έκαμαν περὰ, ουδέποτε δε κατορθώθη να διευκρινισθῇ επιστήμως τί απέγιναν ταύτα.

Μετά την σύλληψιν του Λιτλ Όγκι και τας αποκαλύψεις του Ηλιοπούλου, συνομιλήσα μετά του Βισαγγελέως του Αμερικανικού Κράτους εις την πόλιν της Νέας Υόρκης περί του περσοειδού διπλωμάτου Μπάκουλα. Ο Βισαγγελέας των Ηνωμένων Πολιτειών και εγώ τον εκαλέσαμεν εις μίαν συναντεύσιν. Αι απαντήσεις του ήσαν άμεσαι. Παρείχε δε εξηγήσεις δια το κάθε τι. Μετά τισας ημέρας ο Μπάκουλα ανεχώρησεν ατμοπλοϊκώς εις Εβρώπη, χρησιμοποιών το διπλωματικόν του διαβατήριον.

Η Σκότλαντ Γιάφ, η αστυνομία του Ρότερνταμ, η Ελβετική αστυνομία, Η Γαλλική Γενική Ασφάλεια και Αμερικανοί, Καναδοί και Αιγύπτιοι εκτελεστικοί πράκτορες, απηχολήθησαν με την υπόθεσιν Μπάκουλα. Το Πέρυ τον διέγραψε από τους διπλωματικούς καταλόγους του. Απηλύθη εκ Γαλ-

λίας. Επί τέλους τον συνελάβαμεν εις Ζυρίχη, όπου ανετοπίσθη κατόπιν εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος εν Βιέννη, σχετικού με την εκεί κατάσχεσιν 300 χιλιογράμμων οπίου. Τελικώς κατεδικάσθη και εσπύλη εις πιας φυλακάς.

Ένας άλλος πρόσωπο του Ηλιόπουλου, ο οποίος εισήχθη εις δίχην, ήτο ο Λουδοβίκος Λυόν, ο άνθρωπος ο οποίος επρομήθευε τους Νισόμανς εις Νέαν Υόρκην. Ούτος συνελήφθη εν σχέσει με την κατάσχεσιν ποσότητος ηρωίνης, τουδ' όπερ έλαβε χώραν κατόπιν μιας εκρήξεως και ενάρξεως πυρκαϊάς εις την καρδίαν των Παρισίων, δηλ. κατά μέρος της οδού από το Γαλλικόν Υπουργείον των Εξωτερικών.

Ο Λυόν είχαν ειδικευσιν εις τα στοιχήματα ιπποδρομιών, αλλ' ανεμνηνέτο και εις πολλάς υπόπτους επιχειρήσεις εις Παρισίους και Κάννας. Το εμπόριον του οπίου απαιτεί την μεγαλύτεραν δραστηριότητά του ολίγον προ του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ότε συνειργάτο στενώς με τα Μπαουλά. Εις το αποκορύφωμα της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας, απαιτεί ένα των μεγαλύτερων προμηθευτών οπίου εις τα ευρωπαϊκόν εμπόριον.

Ο Λυόν εν πάσι περιπτώσει εξηγγισθή ατένικτοι του Γαλλικού Λαού και της Γαλλικής Κυβερνήσεως, δια των παρασχεθεισών υπ' αυτού υπηρεσιών κατά την διάρκεια του πολέμου εναντίον του Χίτλερ. Ακριβώς ολίγον προ του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ο Λυόν ανακάλυψε μίαν κρύπτην έπλων, ανηκόντων εις την οργάνωσιν Καγκουλάρ, μίαν Οργάνωσιν ναζιστικού τύπου, ήτις εχρηδίαζε να κινή εις την Γαλλίαν, ότι ακριβώς έκαμεν ο Χίτλερ εις την Γερμανίαν. Αργότερον διαρκούντος αυτού τούτου του πολέμου, ο Λυόν επληροφόρει τας Γαλλικάς δυνάμεις αντιστάσεως επί των ενεργειών των Γερμανών κατασκόπων, οίτινες παριστάνοντας τους αντί ναζιστάς εχρηδίαζον να παραλύσουν την Γαλλικήν αντίστασι. Ως αποτέλεσμα των ενεργειών τούτων του Λυόν, πολλοί από τους κατασκόπους αυτούς απεμυνώθησαν υπό της Αντιστάσεως και εξημμενώθησαν. Μετά το τέλος του πολέμου η Γαλλική κυβέρνησις απένευσε το παράνομο της Λεγέονος της Τιμής εις τον πρώην χερσποικίτην, πρώην φαλκιδευτήν Ιπποδρομικών στοιχημάτων, πρώην λαθρέμπορον οπίου, Λυόν.

Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο κύριος αντικειμενικός σκοπός μου ήτο ο Έλι. Ητο η χρυσογαρνισμένη λευκή φάλαινα την οποίαν προσπαθούσα να φθάσω. Δία να τον πλησιάσω ηναγκάσθη να ακολουθήσω μίαν εναλλαζομένην προσέθεσιν, η οποία οδήγησε την οργάνωσιν μας γύρω από ολόκληρον το Ν Κόσμον. Υπερέβημεν τα εξωτερικά όριάματα, απησχολήθημεν εν με ασυμμόνως πληροφορίας, αλλ' απεικαλύφθημεν τον κώδικα και όλους τους εξαρτωμένους από τον Ηλιόπουλον. Εις Νέαν Υόρκην, ο επιβλητικός, ο ακούρατος και εύγλωτος περιφερειακός επίθεωρητής κατά την εποχήν εκείνην Γέρλρετ Ρουίλλιαμς, ήρχισε την μεγαλύτεραν έρευναν εις την ιστορίαν της καριέρας του, εξετέκων εκκοντότατας μπρόβουον παρακαλουθών τα ίχνη χιλιάδων περιπτώσεων, φαινομενικώς ασυνδέτων μεταξύ των και όπου συνεχής γεννηθούσων, δια να εκμηδενίση τους εν Νέα Υόρκη πλεκτάμους του Έλι.

Ο Έλι και ο αδελρός του Γεώργιος είδον την αυτοκρατορίαν των κοριοτοποιομένην τριγύρω των, καθ' όν χέρον τα στρατεύματα του Χίτλερ εξουσίαζον όλην την Ευρώπην. Τότε αναχώρισεν δια την Ελλάδα. Ο Έλι απέθη συνεργάτης των Γερμανών και αντισιμπίτης. Με τους Γερμανούς διαβίζοντας προς την ελληνικήν μεθόριον, οι υπερασπισται της ελληνικής ελευθερίας επιστράφησαν τον Έλι και τον Γεώργιον προς εκκαθάρισιν, ως προδότας. Το ζεύγος πάτε διεύργη, έφθατε τελικώς εις Νότιον Αμερικνή και επί τέλους —ως εσθώς πρότεργες αρχήθησαν εις Νέαν Υόρκην.

Από τότε ο φάκελλός μας με τον Έλι δικαίωτο. Είχαμεν αποδείξει δια να τον καταδικάσωμεν δια δωδεκάδα όλην αποστολήν ναρκωτικών. Ενηρωρίζαμεν ότι ήρχεται, οι άνθρωποι μάς τον ανέμειν εις την αποδράσιν, όταν το πλόνον διήλθεν τον λαμένα και παρέπλευσε το άφάλμα της ελευθερίας. Του παρείχαμεν την πλήρη προστασίαν των νόμων μας, αλλ' επροτιθέμεθα επίσης να τον κώνωμεν να λογοδοτήση

πλήρως εις την δικαιοσύνην. Χάρην του σκοπού τούτου τον συνελάβαμεν ευθύς ως εξήλθεν εις την προκομίαν. Παρεπέμφθη και διετάχθη να εμφανισθή ενώπιον του Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, εις τον ανατολικόν τομέα της Νέας Υόρκης. Αι περιπτώσεις μας ήσαν καταπληκτικά. Ο Έλι και ο αδελρός του κατεδικάσθησαν, αλλ' η ανταμοιβή μας διά τας καταδικάς των ήτο βραχύ έτος. Τρείς μήνες βραδύτερον απηλευθερώθησαν εκ τεχνικών λόγων, λόγω παραγραφής των διαδικαστικών προθεσμιών, πράγμα το οποίον εξουδετέρωνε μέχρι μέρος των αποδείξεων. Ερεσιβάλαμεν την υπόθεσιν, αλλ' ητήθήκαμεν. Επιστήθησμεν να δωμελιωθή η παραπομπή του Έλι εις αμφοτέρας τας πολιτείας της Νέας Υόρκης και Νέας Υερσέης, αλλά και πάλιν ητήθήκαμεν. Αι τελικώς αποφάσεις επί των εφέτων αυτών επεβραβύνθησαν, μέσω πολλών στρατηγημάτων, διευθυνόμενων υπό των δικηγόρων των εκ των παρασκηνίων. Η Επιτροπή επί των εγκληματολογικών υποθέσεων της Γερουσίας είχε μίαν μακροήν και μυστικήν συνεδρίασιν, προσπαθούσα να ανεύρη διατί οι καταδικαι παραμερισθήσαν. Με μερικά από τα κέρδη του ο Έλι είχε αγοράσει μεταλλεία δωξίτου εις την Ελλάδα. Ο εν Γουάσιγκτον δικηγόρος του προσεπάθησε να λάβη την άδειαν των επισήμων του Αμερικανικού Προαφίου μεταναστώσεως, δια να επιστρέψη εις τον Έλι να επιστρέψη μετά τον πόλεμον εις την Ελλάδα, ώστε να αναδιοργανώση τα μεταλλεία του. Κατά την περίοδο εκείνην εξηκολούθησαμε να επιμένωμεν δια την εγκληματολογικήν του δίωξιν. Επειδή δεν ήθελα να τον αφήσω να εξηλιτρώσθη από τα χέρια μου, αντετάχθην εις πάσαν τουσίτην απόφασιν.

Ο Έλι έρριψεν το κλημόνιον των Κυβερνητικών γνωμμίων του εις την μάχη. Ο εις Ουάσιγκτον δικηγόρος του μου είπεν ότι εις των ανωτάτων αξιωματούχων του Προαφίου Μεταλλείων επεδέχθη όπως δοθή η έγκριστις εις τον Έλι, διατί ούτως ανταμειβέντο ότι η παρουσία του Έλι εις την Ελλάδα ήτο απαραίτητος εις την ιδέαν της ελευθερίας. Ανέλαβα το θέμα τούτον απ' ευθείας με τον γεροφυλάργυρον Υπουργόν του Θησαυροφυλακίου Χάρολδ Άικς. Επεθύμαον να ακούσω αυτοπροσώπως τα ματιόματα του έδωσαν ο Υπουργός με τη γλώσσαν του εις τον αξιωματούχον του Προαφίου Μεταλλείων. Μου ελέγχθη ότι ήσαν μία κλαστική περίπτωση. Εν πάσι περιπτώσει ο Υπουργός μού απέστειλεν επιστολήν διά της οποίας με επληροφόρει ότι το Υπουργείον των Εσωτερικών ουδέν επέδειξεν ενδιαφέρον δια τον Έλι, εκτός από την ζωηράν επιθυμίαν όλων, να τον ίδουον εγκλωπιόμενον εις τας φυλακάς.

Επί τέλους ο Έλι κατόρθωσε να κινωθή εις την Ελλάδα, όταν η έρεσις μας απέτυχε. Καθ' όν χέρον ανέμεινεν δια την έκδοσιν των αποφάσεων αυτών, έζη εις πολυτελή διαμερίσματα της Πάρου Άθωνου' ετήρηχτο με Κυρίας της Ανωτάτης αμερικανικής κοινωνίας, έπαιζε εις τα χρηματιστήρια αξιών και εμπροσμημάτων, και εις κάποιαν περιπτώσιν ανεμνηνέθη εις συναλλαγάς πεπέρους, αυξήσας την τιμήν του είδους τούτου εις δυσθεώρητα ύψη. Σημειωτέον ότι επειδή δεν ήτο μόνιμος κάτοικος της χώρας μας απαλάμβανε φορολογικής ασυδοσίας μη καταβάλων ποτέ φόρον εισοδήματος.

Κατόπιν της απορρίψεως της εγκλησεως μας, οι Ηλιόπουλοι απεφάσαν να παραμείνουν μόνιμως. Εάν όμως δεν ηδυνήθημεν να τους κρατήσωμεν πίσω από τα σίδερα της φυλακής — δεν τους ηθέλαμε να παραμείνουν εδού. Απητήθη πάντως σκληρά μάχη, προτού επιτύχωμεν την απέλαισιν των εις την Ελλάδα. Την στιγμήν κατά την οποίαν ο Έλι έφθάσεν εκεί, οι πράκτορές μας, ανεικάμλων ότι είχαν αναμειχθή εις νέαν εργασίαν: Επέλει όλα προς το Ισραήλ απ' ενός και κατόρθωνεν να εξεπαλίξη λαθρεμπορικώς τους Άραβας, απ' ετέρου. Με την γνωστήν αναμειξίν του προσεπάθησε να πείση την διεθνή Τρόπικον Επιστημονικήν και Εξεταστικήν της Ουάσιγκτον να του δώσειν ποσόν ενός εκατομμυρίου δολαρίων, δια να διοργανώση τα εν Ελλάδι μεταλλεία του. Εις εκ των διευθυνόντων την Τρόπικον ταύτην ο κ. Χέμπερτ Γκάστον όστις είχε χρηματιστή και υφομογός Θησαυροφυλακίου και ο οποίος με είχαν απούση συγγά να ομιλώ δια την

περίπτωσιν Ηλιοπολύου, ενοδημική η το όνομα και εισηγήθη προς την Τράπεζαν όπως οι χειριζόμενοι το θέμα του δανείου Αμερικανού δικηγόρου του Έλι, έλθουν εις επαφή μαζί του. Όταν εξέθεσα εις τους ανθρώπους αυτούς όλην την ιστορίαν έμειναν άναυδοί και εδωροθήσαν ευτυχώς διότι αυτό το εξαιρετικό φρούτο των Αθηνών αφέντη να εκφύγη από τα χέρια του.

Έπειτα από μερικά χρόνια, έλαβα ένα τηλεφώνημα από τον εις Ουάσιγκτον συνήγορον του Έλι, εις την υπόθεσιν της λαθραπορίας ναρκωτικών:

— «Ευχάρηθη ότι θα είσθε ο πρώτος που έσπερε να το μάθετε μου είπε. Μόλις έλαβα την πληροφορίαν, ότι ο Έλι απέθανεν ξαφνικά εις τας Αθήνας».

Η Αυτοκρατορία την οποίαν ο Έλι εδημιούργησε διά πυρός και σιδήρου, με τοιαύτην ανέντιμον λαμπρότητα είχαν αρχίσει να κερδοφορούν από την καλλιπύουσα τρομοκρασίαν των συμμοριών της Μασίας. Ο θάνατος του Έλι ήταν απλώς μία υπόμνησις του παρελθόντος.

— «Πολύ άσχημο», είπον.
— «Επίθετο χαριτωμένον», μου είπεν ο δικηγόρος. «Έπειτα από τόσα έάρτια που σας επροξένησε».

— «Αί, δεν περάζει, Κύριε Σύμβουλε», του απήντησα. «Απλώς γνωρίζω που πηγαίνει. Έπειτα απ' αυτά που έκαμα, είναι ζήτημα αν θα μπορούσιν να τον χωρήσιν η Κόλινγκερ».

Ο δικηγόρος του εκήρυξε να ειρμύμασε το ακουστικό.

HARRY J. ANSLINGER)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ. Κύριε Υπουργέ, θεωρείται η αρνητικότητα του αντισυμβαλλομένου του Ελληνικού Δημοσίου με αυτόν τον όρο που θέσατε ότι εγκλιμακώς προτέλθει και δεν επέλθει η συμφωνία, τότε παραπέμπεται η διαφορά στο Υπουργικό Συμβούλιο. Δεν είναι δυνατόν να συμφωνήσιν, κύριε Υπουργέ, ο εκπρόσωπος της μεταλλευτικής ολιγαρχίας μαζί σας. Είναι αδιανόητο.

Ίαρα η δικαιοσύνη της διατάξεως παραπέμπει μόνιμα πλέον την διαδικασία στον Υπουργικό Συμβούλιο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Ο κ. Κράτσης έχει το λόγο.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Κύριε Πρόεδρε, παρακάλεσα τον κ. Υπουργό να διαδώσει όλες αυτές τις χουντικές, όπως λένε οι προσκείμενοι στη παράταξή σας εφημερίδες, συμβάσεις. Ρώτησα και έμαθα ότι τις δηλώσεις αυτές τις έκανε ο κ. Υπουργός στην Αίθουσα δημοσιογράφων της Βουλής. Αντιπαράρχομαι όμως τα έσα λέγονται περί χουντικών συμβάσεων γιατί είναι αστεία.

Περίμενα να μάθω ποιές είναι οι συμβάσεις αυτές. Μετ αναφέρτε την Αρναία, την Ποντοκρασία, τον Πολύγυρο κ. λ.π. Όλες αυτές είναι άνευ αντικειμένου. Τα μεταλλεύματα δεν είναι εκμεταλλεύσιμα, διότι οι τιμές διεθνώς είναι πολύ χαμηλότερες από αυτές που θα πετύχουμε εμείς. Γι αυτό και δεν τα εκμεταλλεύονται. Παρακαλώσασμε να βρούμε ανθρώπους να τις μισθώσουμε. Υπάρχουν άλλες 450 εκτάσεις καλύτερες από αυτές. Γιατί δεν βρίσκεται κανείς να τις εκμεταλλευθεί; Και να δούμε, ποιόν θα βρείτε να τις εκμεταλλευθεί; Επίσης, αν τις κάνετε κοινωνικοποιημένες, να δούμε τι κοστολόγιο θα έχουν; Εκτός αν ιδρύσετε μεταλλεία για να βρουν δουλειά τα στελέχη που πρόκεινται στο ΠΑΣΟΚ. Πάντως, αυτές οι συμβάσεις που αναφέρατε είναι άνευ αντικειμένου. Και όλα αυτά είναι ανάξια απαντήσεως.

Και αναρωτιέμαι πραγματικά πώς έχουν το θάρρος οι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, διότι περί θάρρους πρόκειται.—ή μάλλον θα πρέπει να πω ότι πρόκειται περί θράσους—όταν έρχονται διατάξεις σαν και αυτή που δημοδοτείται με την νέα αυτή τροπολογία, να μιλάνε για Δημοκρατία και δημοκρατική διαδικασία. Με την νομοθετική εξουσιοδότηση, όπως ήταν αρχικά τουλάχιστον, ένα άτομο αποφασίζει για την τιμή και την περιουσία των «πυρηνών» του. Δημιουργούνται αναγκαστικά προϋποθέσεις και αντικείμενο για αθέμιτη συναλλαγή από ένα πρόσωπο. Δεν αναφέρομαι στον παρόντα Υπουργό,

αλλά στο ποιοδήποτε άτομο που αποφασίζει και έχει την δυνατότητα να νέμεται και να γεύεται την εξουσία. Δεν αφορά τον κ. Υπουργό και το έχω πει επανειλημμένως. Όμως, είναι απαράδεκτες αυτές οι διατάξεις όταν μόνο ένα άτομο και ένα μικρό περιβάλλον αποφασίζει. Και αυτό μας βρίσκει αντίθετους. Και τελικά τέτοιες διατάξεις μας γυρίζουν στον μεσαίωνα που, όχι μόνο δεν υπήρχε ιδιοκτησία, αλλά ακόμη και οι πολίτες ήταν ιδιοκτήται ενός ατόμου, ή ενός καθεστώτος. Τέτοια πράγματα ισχύουν σήμερα μόνο στις χώρες του υποανάπτυκτου σοσιαλισμού.

Κύριοι συνάδελφοι, δεν αφήσαμε κανένα υπονοούμενο. Σας κατηγορούμε ξεκάθαρα ότι δεν εξασφαλίζετε στοιχειώδεις δημοκρατικές διαδικασίες αφού καταργείτε ουσιαστικά την δικαστική εξουσία, καταργείτε μία τρίτη δίκαιη κρίση. Και καταπατείτε το Σύνταγμα, σύμφωνα με το οποίο ουδείς υπερέχει του φυσικού δικαστού του. Το Κράτος συνάπτει μία σύμβαση με ένα ιδιώτη. Ο ιδιώτης, έσσει αυτής της συμβάσεως και για το χρονικό διάστημα που ισχύει η σύμβαση, πραγματοποιεί μία επένδυση σε έργα υποδομής και μηχανολογικό εξοπλισμό. Δημιουργεί αγορές στο εξωτερικό, υπογράφει πολυετή συμβόλαια, καταργεί προγράμματα. Και όμως η σύμβαση αυτή καταργεί τις συμβάσεις και υποχρεώνει τον ιδιώτη, ή να δεχθεί τις νέες θέσεις, τις νέες συμβάσεις που δεν δικαιολογούνται από τα πραγματικά δεδομένα, ή να καταστραφεί αυθιμερόν. Η μόνη επιλογή που έχει με το ΠΑΣΟΚ η ιδιωτική επιχείρηση είναι, ή να αυτοκτονήσει αυθιμερόν αρνούμενη συνειδητά να υποκύψει, ή να δεχθεί τον αργό θάνατο που της επιβάλλει η κρατική μηχανή, αν αποδεχθεί τις εξοντωτικές συμβάσεις, ή αν ζητήσει απροστασία. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση τελικά οι επιχειρηματίες εκδιώκονται από την επιχείρηση. Και δημεύεται το έργο της ιδιωτικής επιχείρησης, αφού ο εξοπλισμός της σε πάγια κινητά, μηχανήματα κ.λ.π., υπόκειται σε αναγκαστική μίσθωση με μίσθωμα που κανονίζει μόνος του κατά περίπτωση ο Νομάρχης ή ο Υπουργός. Όσες επιχειρήσεις είχαν μείνει υγιείς και έξυφταν από την αρπαγή του Νάμου, θα μεταλλάσσον σταδιακά τη δραστηριότητά τους, ώστε να μαζέψουν ότι μπορούν δραχυυπόθεσασμα.

Εμείς, σαν Νέα Δημοκρατία, δεν αρνηθήκαμε να γίνει αναπόσπαστη των συμβάσεων όπου χρειάζεται, αλλά σαν μεμονωμένες περιπτώσεις και όχι με γενικώς αρχές. Βλέπετε, το δεχθήκαμε αυτό και για αυτή την νοστορία μας μας κατηγορήσαν για σοσιαλιστικά έδικα έέδικα. Εμείς αρνούμεθα την υποπόθεση προς τα κάτω, σαν γενική αρχή, αρνούμεθα να ρυθμίζονται όλα με μία γενική διάταξη. Αρνούμεθα να αντιμετωπίζονται όλες οι επιχειρήσεις, σαν υπόθεσι για ληστεία, όπως ανέφεραν οι προηγουμένοι συνάδελφοι. Μέχρι σήμερα κάθε λίγο και μία κατηγορία προτείνεται στους κατηγορούμενους: οι μηχανικοί, οι δικηγόροι, οι γιατροί κ.λ.π. Σας καταδικάσαν οι δικηγόροι γι' αυτό και αύριο αρχίζουν οι απεργίες των γιατρών. Δεν πρέπει λοιπόν να παοιστάνετε τους προστάτες του «Κράτους δικαίου», διότι δεν έχετε πλέον ηθικό παρελθόν.

Με επερωτήσεις και απήσεις καταδόσεως εγγράφων σας έχασμε καταγγείλει για απειρητικές απειθαλίες για συμβάσεις σαν αυτές που έχουν σφηθεί από το ΠΑΣΟΚ στη Νέα Κερβάλη.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Κύριε Κράτσα, αυτά δεν είναι θέματα του νομοσχέδιου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Είναι επιχειρήσεις φάντασμα και επανούνται μόνον για χρηματικόν ορισμένον ...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Σας παρακαλώ, κύριε Κράτσα.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Όταν σας έχουμε καταγγείλει για απειρητικές απειθαλίες στην ΑΙΓΡΕΣ, απειθαλίες μάλιστα διακαταμεμυριών, όταν σας έχασμε καταγγείλει ότι κάνατε κομπίνας στις οποίες είναι μπλεγμένοι ακόμη και διοικητές επιχειρήσεων ... (Κωδωνοκρουσίες).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Κύριε Κράτσα, δεν έχετε το λόγο.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Όταν σας καταγγέλλουν βουλευτές απασχολητές εκατομμυρίων σε ασφαλιστικά τιμολόγια...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Κύριε Κράτσα, παρακαλώ να μιλήσετε επί της προπολιτικής.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι έχετε το ηθικό ανάστημα...

(Κοινωνισμοί).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Κύριε Κράτσα, δεν έχετε το λόγο. Δεν θα γράφεται στα Πρακτικά, από αυτή τη στιγμή και πέρα, τίποτα από όσα λέει ο κ. Κράτσα. Είναι εκτός χρόνου και εκτός τόπου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Κύριε Πρόεδρε... (Κοινωνισμοί).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Κύριε Κράτσα, υπάρχει Προεδρείο. Επιτέλους, δείξτε το σεβασμό τον στοιχείω που απαιτείται. Δεν τον έχετε μερικές φορές.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ. Να ανακαλέσει, κύριε Πρόεδρε.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΡΑΤΣΑΣ. Κύριε Πρόεδρε, δεν προσκαίετε την αλήθεια στην Αίθουσα αυτή. Αφήνεται να λέγονται απασράξεις και πρωτοφανή πράγματα από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Αυτά που είπατε σας είναι πρωτοφανή. Όπου είδατε τις παρατηρήσεις τις κάνω προς κάθε κατεύθυνση. Αυτά που είπατε σας ήταν πρωτοφανή και πρωτόκουστα.

Ο κ. Ξαρχάς, έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΞΑΡΧΑΣ. Κύριε Πρόεδρε, νομίζω ότι όλοι έχουμε κάνει μια σοβαρή σύγκριση εδώ μέσα που αν την είχαμε αποφύγει, ούτε η αζήτηση θα είχε τραβήξει, σε τόσα μιάμιση, ούτε θα είχαν ακουσθεί πράγματα που καμιά φάση δεν θα είχαν, αν πράγματι είχαμε σταθεί σε εκείνες τις διαστάσεις που έχει το θέμα. Και προφανώς θα είχαμε απορρίψει ορισμένες παρεξηγήσεις, να αντιμετωπίσουμε το θέμα, θα έλεγα, σε προσωπικό επίπεδο, σαν να νομιματώσαμε για μια συγκεκριμένη επιχείρηση ή για ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Εγώ μάλιστα με την εντύπωση, μέχρι αυτή τη στιγμή, ότι νομιμοποιούμε γενικά για ένα θέμα που αφορά τον Ελληνικό Λόδο και τίποτα πέρα από αυτό. Δεν με ενδιαφέρει, όπως ποιος είναι πίσω, από κάποια επιχείρηση, ούτε έχω την διάθεση να υπερασπιστώ ή να κατηγορήσω κανένα προσωπικό.

Και δεν καταλαβαίνω, γιατί ορισμένοι συναδελφοί και μάλιστα διακεκριμένοι, παρεσβήθησαν σ' αυτό το σημείο.

Κύριε Πρόεδρε, εμείς το δηλώσαμε από την αρχή. Δεν έχουμε καμιά αντίρρηση να ανανεωθούν αυτοί του είδους οι συμβάσεις που είπε ο κ. Υπουργός. Μιλώμε όμως για συμβάσεις, που σημαίνει ότι έχουμε δύο αντιπαραβληόμενα μέρη, το Δημόσιο από την μια μεριά και τον ιδιώτη από την άλλη. Τα Δημόσια σ' αυτές τις συμβάσεις, δεν προσήλθε ως φορέας της εξουσίας, δεν προσήλθε ως IMPERIUM, προσήλθε ως FISCUS' ως φορέας οικονομικών δικαιωμάτων. Δεν μπορεί, λοιπόν, να χρησιμοποιεί την λειτουργία του Κρατικού δικαστικού δικού μου το πενήνι, δικό μου το μαχαίρι, όποτε θέλω κάπου και πού. Έχει ορισμένες υποχρεώσεις από τις συμβάσεις. Δεν μπορεί να έλθει μονομερώς και να ακινητέψει την εξουσία του και να πει: «Πότε τις υπέγραψα. Τώρα είμαι εξουσία, τροποποιώ τον νόμο, αλλάζω την σύμβαση και δεν σας λογαριάζω». Είκοσι είναι η μεγάλη μας δικαιοσύνη.

Είκοσι πιστεύουμε ότι ακόμη και σήμερα ο ιδιώτης, ο πολίτης ο νομιμόφρων έχει δικαιώματα σ' αυτό τον Τύπο. Και έχει δικαιώματα να στρίβεται και στην εντιμότητα και στην αξιοπιστία του κράτους.

Όταν, λοιπόν, έκανε αυτή τη σύμβαση, δεν μπορεί να του αρνηθούμε το δικαίωμα να διατηρεί τις νόμιμες αξιώ-

σεις, που απαρτύνουν από αυτή και το δικαίωμα να κριθούν αυτές οι οποιασδήποτε αξιώσεις που από τα δικαστήρια που έχει αυτή η Χώρα. Δεν θέλετε τα δικαστήρια; Υπάρχει η λύση της δικαιοσύνης. Γιατί την αρνείσθε; Δεν το καταλαβαίνω. Τότε πάμε αλλού — όπως πολύ σωστά επήλθε ο κ. Μητσάκης — τότε αρνούμεθα πλέον και το νομικό και το οικονομικό καθεστώς αυτής της Χώρας. Όμως, ακόμη δεν έχουμε φθάσει εκεί. Ας έχουμε το κενό για να τα διαγράψετε και τότε πια δεν θα μπορεί κανένας από εμάς να ζητήσει τίποτα επώμο σ' αυτό το θέμα.

Είχα διερωτηθεί και πριν τι θα κερδίσει το Δημόσιο από όλη αυτή την ιστορία. Και η μόνη απάντηση την οποία δίνει η αιτιολογική έκθεση, την οποία θέλω να σχολιάσω, είναι ότι αν επανέλθουν τα μεταλλεία στο Δημόσιο θα έχουμε αύξηση της παραγωγής, κατ' συνέπεια των εξαγωγών και άρα συναλλαγματικό όφελος και αύξηση στην απασχόληση.

Δεν νομίζω ότι μετά τις εμπειρίες τώων χρόνων πάνω σ' αυτά τα θέματα — γνωστό πάνω στις κρατικές επιχειρήσεις — είναι δυνατόν να μιλάμε σοβαρά γι' αυτά τα πράγματα. Είπατε αν μου πει ο κ. Υπουργός, ότι αυτά θα τα δώσει πάλι σε άλλους ιδιώτες. Αλλά αν ήταν παραγωγικά, αυτοί που τα έχουν τώρα και τα αφήνουν ανεκμετάλλευστα να είστε σίγουροι ότι θα τα είχαν εκμεταλλευθεί, γιατί κινήτρο τους είναι το κέρδος. Αν κέρδιζαν, θα τα είχαν εκμεταλλευθεί. Θα τα εκμεταλλευθεί το Δημόσιο, κύριε Υπουργέ; Και αν τα εκμεταλλευθεί, σοβαρά μας λέτε ότι θα έχει αύξηση της παραγωγής; Ποιά κριτική επιχείρηση είχε ποτέ αύξηση της παραγωγής;

Όσο για την απασχόληση θα συμφωνήσω μαζί σας. Έχουμε συνθήσεις βίως τον τελευταίο κηρό, εκεί που την δουλεύει μπορεί να την κάνει ένας άνθρωπος, να στέλνουμε εμείς 4—5. Αλλά το οικονομικό αποτέλεσμα ποιά είναι;

Θα επανέλθω στο συνταγματικό θέμα για να συμπληρώσω, κύριε Πρόεδρε. Είχα αναφερθεί και προηγουμένως στο θέμα της αντισυνταγματικότητας της τροπολογίας και επιμένω.

Υπάρχει ένα θέμα που αναφέρεται στο άρθρο 26. Οι διαφορές που δημιουργούνται από τις συμβάσεις, το θέλουμε δεν το θέλουμε — δεν μπορούμε διαπίστωνάς μας με άλλο όνομα να τους αλλάξουμε την ουσία και την υπόσταση — είναι διαφορές ιδιωτικού δικαίου. Και εφόσον, επαναλαμβάνω, λειτουργεί σ' αυτό τον Τύπο αυτό το νομικό καθεστώς — που είναι συνταγματικό καθεστώς — δεν μπορούμε να στερούμαστε από τον Έλληνα πολίτη τον φυσικό του δικαστή. Δεν μπορεί να έλθει ο νόμος και να πει: «Εγώ τέμνω την διαφορά του ιδιωτικού δικαίου». Θα πρέπει να κριθεί από εκεί που κρινονται όλες οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου σε μια Πολιτεία νομιμώς λειτουργούσα, δηλαδή από τα πολιτικά δικαστήρια.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Κρητικός). Ο κ. Ευαγγελινός, έχει το λόγο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΣ. Κύριε Πρόεδρε, κανένας δεν θα είχε αντίρρηση να αναθεωρούνται συμβάσεις. Γιατί αυτή η νομοθεσία υπάρχει. Οι συμβάσεις αναθεωρούνται. Αλλά αναθεωρούνται υπό μια απαραίτητη προϋπόθεση, να υπάρχει σύμβαση έγκυρη, νόμιμη. Όταν δεν υπάρχουν αυτές οι προϋποθέσεις, τότε δεν πρέπει να μιλάμε για συμβάσεις και δεν υπάρχουν περιθώρια για να γίνει αναθεώρηση. Ορισμένες έχουν καθ' όλα το στοιχείο της νομιμότητας, των περισσώτερων όμως η ισχύς, δεδομένου ότι η σύναψή τους αφορούσε χρονική προθεσμία 20 χρόνων, έχει λήξει. Παρανόμως παρ' όλα αυτά. Σήμερα όμως νομιμοποιούμε και εμείς με την τροπολογία αυτή, αυτή την παρανόμια που έγινε με προηγούμενα νομοθετήματα. Είχαν πολλά προνόμια οι μεταλλευτικές. Δεν καθιέρωσαν μόνο το άρθρο 610 του Αστικού Κώδικα. Απογορευόντουσαν παντού οι ομαδικές απολύσεις. Οι μεταλλευτικές επιχειρήσεις αποτελούσαν εξαίρεση. Γιατί λέει είναι δύσκολη αυτή η δουλειά και δεν δικαιούνται κανείς να σπενδύσει κεφάλαια. Η Κυβέρνησή μας καθιέρωσε αυτή την εξαίρεση. Δηλαδή τόσα προνόμια που οι ομαδικές απολύσεις στις μεταλλευτικές επιχειρήσεις. Καταργήθηκε με

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)
ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΒΟΥΛΗΣ
ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

ΠΡΟΕΔΡΙΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΑΛΕΥΡΑ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΠΕ' – ΡΑ'
14 Φεβρουαρίου 1984 – 14 Μαρτίου 1984

ΑΘΗΝΑ 1984